

**Archiwum Partii Politycznych
Instytut Studiów Politycznych
Polskiej Akademii Nauk**

Sygnatura:

1.3/1

Tytuł:

Bezpartyjny Blok Wspierania Reform - 1993 r.

Sygn. 1.3/1 - Bezpartyjny Blok Wspierania Reform - 1993 r.

Spis zawartości:

l.p.	nazwa	nr karty początkowej
1	Informacja prasowa w/s posiedzenia rejestracyjnego BBWR, 29.11.1993, s. 1;	1
2	Statut BBWR, 1993, s. 16;	2
3	„Polityka gospodarcza / dot. podrozdziałów Programu [...]”, KW BBWR, 1993, s. 2;	18
4	„Kierunki doskonalenia polityki rolnej”, 1993, s. 1;	20
5	„Instytucjonalne podstawy realizacji polityki rolnej przez państwo”, 1993, s. 2;	21
6	„Propozycje programowe dotyczące poprawy stanu bezpieczeństwa wewnętrznego w państwie”, 1993, s. 3;	23
7	„Samorząd terytorialny w kontekście dalszej reformy administracyjnej państwa”, 1993, s. 4;	26
8	„Wygrać powinna Polska” – broszura wyborcza z wyborów parlamentarnych 1993, 1993, s. 16;	30
9	„Tezy programowe”, 1993, s. 2;	46

Stan na styczeń 2023 r.

Warszawa, dn.29.11.93 r.

Biuro Prasowe BBWR
ul. Wiejska 10
Warszawa

Lab, BBWR / 18.12 / 93

PANORAMA TV
fax 27 - 14 - 26

Archiwum Partii Politycznych

nr inw. _____

INFORMACJA PRASOWA

W najbliższy wtorek tj. 30 listopada br. w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie VII Wydział Cywilny i Rejestrowy, Al. Solidarności 127 w sali nr 215 o godz. 14.00 odbędzie się posiedzenie rejestracyjne Stowarzyszenia Bezpartyjny Blok Wspierania Reform.

Archiwum Partii Politycznych ISP PAN

BEZPARTYJNY BLOK WSPIERANIA REFORM STATUT

I. Postanowienia ogólne

Archiwum Partii Politycznych

nr inw. 1993

§ 1. Stowarzyszenie nosi nazwę „Bezpartyjny Blok Wspierania Reform” i ma osobowość prawną.

§ 2.1. Terenem działania Stowarzyszenia jest obszar Rzeczypospolitej Polskiej, a siedzibą władz naczelnych jest miasto stołeczne Warszawa.

2. Stowarzyszenie może prowadzić działalność także poza granicami kraju, zgodnie z prawem miejscowym.

§ 3. Stowarzyszenie używa pieczęci owalnej z napisem „Bezpartyjny Blok Wspierania Reform”.

§ 4. Stowarzyszenie używa skrótu „BBWR”, znaku organizacyjnego, odznak członkowskich i sztandarów według wzorów i z zachowaniem regulaminu ustalonego przez Zarząd Główny.

§ 5. 1. Stowarzyszenie opiera swoją działalność na pracy społecznej członków zrzeszonych w Oddziałach Wojewódzkich i Kołach Terenowych.

2. Oddziały wojewódzkie Stowarzyszenia mają osobowość prawną.

II. Cele i sposoby ich realizacji

§ 6. Celem Stowarzyszenia jest:

1) organizowanie i promowanie aktywnego uczestnictwa obywateli w reformie ustroju społecznego, gospodarczego i politycznego;

2) wspieranie demokratycznych przemian w życiu publicznym i rozwoju społeczeń-

stwa obywatelskiego;

- 3) propagowanie zasad gospodarki rynkowej oraz unowocześniania organizacji i zarządzania sferą produkcji i usług;
- 4) popieranie przedsiębiorczości i aktywności obywateli w życiu społecznym i gospodarczym;
- 5) kreowanie postaw uczciwości i rzetelności w gospodarce i życiu społecznym;
- 6) propagowanie i promowanie programu Komitetu Wyborczego BBWR;
- 7) reprezentowanie interesów, dążeń politycznych, społecznych i ekonomicznych członków Stowarzyszenia.

§ 7. Stowarzyszenie realizuje swoje cele przez:

- 1) prowadzenie i popieranie działalności inspirującej, upowszechniającej i wdrażającej zasady gospodarki rynkowej opartej na własności prywatnej;
- 2) przedstawianie właściwym władzom i organom postulatów i opinii związanych z działalnością Stowarzyszenia i wyrażających stanowisko jego członków;
- 3) współdziałanie z organami i instytucjami państwowymi, samorządowymi, zawodowymi, społecznymi i gospodarczymi;
- 4) organizowanie klubów dyskusyjnych, spotkań, kongresów, konferencji i odczytów;
- 5) udział w wyborach do organów przedstawicielskich na zasadach określonych w obowiązujących przepisach;
- 6) prowadzenie działalności naukowo-badawczej, szkoleniowej i wydawniczej w zakresie realizacji celów Stowarzyszenia;
- 7) współpraca z pozarządowymi organizacjami (N.G.O.) krajowymi i międzynarodowymi działającymi na rzecz rozwoju demokracji i postępu gospodarczego.

III. Członkowie, ich prawa i obowiązki

§ 8. Stowarzyszenie zrzeka:

- 1) członków zwyczajnych;
- 2) członków wspierających;
- 3) członków honorowych;

§ 9. Członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia może być pełnoletni obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, który chce wносить swój wkład w urzeczywistnianie celów Stowarzyszenia.

§ 10. Przyjęcie w poczet członków Stowarzyszenia następuje na podstawie uchwały Zarządu Oddziału, po złożeniu przez kandydata pisemnej deklaracji i wpłaceniu wpisowego.

Zarząd Oddziału Stowarzyszenia może upoważnić podlegające mu Zarządy Kół do przyjmowania członków Stowarzyszenia.

§ 11. Członek zwyczajny ma prawo:

- 1) wybierać i być wybierany do władz Stowarzyszenia;
- 2) uczestniczyć w decydowaniu o sprawach Stowarzyszenia i o wszystkich formach jego działalności;
- 3) korzystać ze świadczeń i urządzeń Stowarzyszenia.

§ 12. Członek zwyczajny obowiązany jest do:

- 1) przestrzegania Statutu i innych aktów władz Stowarzyszenia;
- 2) uczestniczenia w działalności, akcjach i przedsięwzięciach podejmowanych przez Stowarzyszenie;
- 3) regularnego płacenia składek członkowskich i wniesienia wpisowego;
- 4) przestrzegania zasad koleżeńskieggo współżycia.

§ 13. Członkowie zwyczajni zrzeszają się w Oddziałach lub Kołach właściwych dla ich miejsca zamieszkania, albo siedziby działalności zawodowej lub publicznej.

§ 14. Członkostwo zwyczajne wygasa wskutek:

- 1) dobrowolnego złożenia do Zarządu Oddziału pisemnego oświadczenia o wystąpieniu

ze Stowarzyszenia;

- 2) utraty praw publicznych, zdolności do czynności prawnych lub obywatelstwa polskiego;
- 3) skreślenia, na podstawie uchwały Zarządu Oddziału z powodu nie płacenia składek członkowskich przez okres przekraczający 6 miesięcy;
- 4) wykluczenia przez Sąd Koleżeński z powodu nie przestrzegania postanowień Statutu i uchwał władz, zasad współżycia koleżeńskiego oraz dobrego imienia Stowarzyszenia.

§ 15. Członkiem wspierającym może być osoba fizyczna lub osoba prawna uznająca cele Stowarzyszenia, która zadeklaruje na jego rzecz pomoc finansową lub rzeczową.

§ 16. Członkowie wspierający uczestniczą w Walnym Zebraniu (Zjeździe Członków, Delegatów) z głosem doradczym. Nie mogą wybierać i być wybierani do władz Stowarzyszenia.

§ 17. Członkowie wspierający obowiązani są do wniesienia zadeklarowanej pomocy i popierania działalności Stowarzyszenia.

§ 18. Członkowie wspierający — osoby prawne — działają w Stowarzyszeniu przez swych przedstawicieli.

§ 19. Członkostwo wspierające ustaje wskutek:

- 1) złożenia pisemnego oświadczenia o wystąpieniu;
- 2) utraty osobowości prawnej;
- 3) skreślenia przez Zarząd Oddziału z powodu zaniechania udzielenia deklarowanej pomocy lub podjęcia działalności niezgodnej z celami Stowarzyszenia.

§ 20. 1. Członkiem honorowym może być osoba fizyczna, która swą działalnością położyła szczególne zasługi dla realizacji celów Stowarzyszenia.

2. Członkostwo honorowe nadaje Walny Zjazd Delegatów na wniosek Zarządu Głównego.

3. Członek honorowy ma prawa i obowiązki członka zwyczajnego Stowarzyszenia i zwolniony jest z obowiązku uiszczania składek członkowskich.

IV. Władze Stowarzyszenia i struktura organizacyjna

§ 21. Władzami naczelnymi Stowarzyszenia są:

- 1) Walny Zjazd Delegatów;
- 2) Zarząd Główny i Prezydium Zarządu Głównego;
- 3) Główna Komisja Rewizyjna;
- 4) Główny Sąd Koleżeński.

§ 22. Organem doradczym Zarządu Głównego jest Rada Programowa.

§ 23. Jednostkami terenowymi Stowarzyszenia są:

- 1) Oddziały Wojewódzkie;
- 2) Koła Terenowe.

§ 24. Władzami Oddziału Wojewódzkiego Stowarzyszenia są:

- 1) Walne Zebranie Członków Oddziału lub ich Delegatów;
- 2) Zarząd Oddziału i Prezydium Zarządu Oddziału;
- 3) Komisja Rewizyjna Oddziału;
- 4) Sąd Koleżeński Oddziału.

§ 25. Władzami Koła Terenowego Stowarzyszenia są:

- 1) Ogólne Zebranie Członków Koła;
- 2) Zarząd Koła.

§ 26. 1. Kadencja wszystkich władz i organów doradczych Stowarzyszenia trwa cztery lata, są one jednak obowiązane działać do czasu ukonstytuowania się nowo wybranych władz i organów.

2. Wybór władz odbywa się w głosowaniu tajnym, chyba, że zostanie jednomyślnie uchwalony wybór jawny.

3. Funkcje we władzach Stowarzyszenia można sprawować nie więcej niż przez dwie kadencje.

4. W razie niemożności pełnienia funkcji przez któregoś z członków władz Stowarzyszenia, władzom tym przysługuje prawo kooptacji spośród zastępców członków tych władz.

§ 27. Władze naczelne Stowarzyszenia koordynują i nadzorują działalność odpowiednich władz Oddziałów Wojewódzkich Stowarzyszenia, a władze oddziału koordynują i nadzorują działalność władz Kół Terenowych na obszarze województwa.

§ 28. Jeżeli niniejszy Statut nie stanowi inaczej, uchwały władz Stowarzyszenia zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ogólnej liczby członków (delegatów). W przypadku równej liczby głosów przeważa głos przewodniczącego właściwej władzy Stowarzyszenia.

§ 29. Szczegółowy tryb organizacji i działania Stowarzyszenia określa regulamin organizacyjny uchwalony przez Walny Zjazd Delegatów.

V. Walny Zjazd Delegatów.

§ 30. 1. Walny Zjazd Delegatów jest najwyższą władzą Stowarzyszenia.

2. Walny Zjazd Delegatów może być Zwyczajny i Nadzwyczajny:

1) Zwyczajny zwoływany jest co najmniej raz na dwa lata przez Prezydium Zarządu Głównego jako Zjazd Programowo-Sprawozdawczy;

2) Nadzwyczajny może być zwołany w każdym czasie przez Prezydium Zarządu Głównego z inicjatywy Zarządu albo na żądanie Głównej Komisji Rewizyjnej lub co najmniej 10-ciu Zarządów Oddziałów; Prezydium obowiązane jest zwołać Nadzwyczajny Zjazd w terminie miesiąca od otrzymania żądania.

§ 31. Udział w Walnym Zjeździe Delegatów biorą:

1) z prawem głosowania — delegaci wybrani przez Walne Zebrania Oddziałów oraz członkowie honorowi,

2) z głosem doradczym — członkowie Zarządu Głównego, Prezydium Głównej Ko-

misji Rewizyjnej, Prezydium Głównego Sądu Koleżeńskiego, Rady Programowej oraz członkowie wspierający.

§ 32. Walne Zebranie Członków (Delegatów) Oddziału Wojewódzkiego Stowarzyszenia wybiera na Walny Zjazd Delegatów po jednym delegacie, jeżeli liczba członków Stowarzyszenia na obszarze województwa nie przekracza dwustu. Po przekroczeniu tej liczby wybiera się tylu delegatów, by jeden wybrany przypadła na nie więcej niż 500 członków Stowarzyszenia. Kadencja delegatów trwa dwa lata.

§ 33. O terminie, miejscu i porządku obrad Walnego Zjazdu Delegatów Prezydium Zarządu Głównego zawiadamia delegatów, Zarządy Oddziałów Wojewódzkich i ogłasza w prasie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim.

§ 34. Do kompetencji Walnego Zjazdu Delegatów należy:

- 1) ustalanie zadań perspektywicznych i programów działania Stowarzyszenia;
- 2) wybór Przewodniczącego Prezydium Zarządu Głównego — Prezesa Stowarzyszenia;
- 3) wybór naczelnych władz Stowarzyszenia:
  - a) 9-ciu członków i 5-ciu zastępców członków Prezydium Zarządu Głównego;
  - b) 13-tu członków i 5-ciu zastępców członków Głównej Komisji Rewizyjnej;
  - c) 8 członków i 4 zastępców członków Głównego Sądu Koleżeńskiego;
- 4) wybór 25-ciu członków Rady Programowej;
- 5) rozpatrywanie sprawozdań z działalności Zarządu Głównego, Głównej Komisji Rewizyjnej i Głównego Sądu Rewizyjnego oraz decydowanie o absolutorium dla ustępującego Zarządu Głównego;
- 6) uchwalenie regulaminów pracy zarządów, komisji rewizyjnych i sądów koleżeńskich we władzach naczelnych i oddziałowych Stowarzyszenia;
- 7) ustalenie zasad działalności finansowej Stowarzyszenia, w tym tworzenia funduszy;
- 8) uchwalanie zmian w Statucie oraz w regulaminach zastrzeżonych dla Walnego Zjazdu Delegatów;
- 9) podejmowanie uchwał w sprawach będących przedmiotem obrad;

- 10) nadawanie tytułu członka honorowego Stowarzyszenia;
- 11) decydowanie w sprawie rozwiązania się Stowarzyszenia;
- 12) ustanawianie składek członkowskich i wpisowego.

§ 35. Szczegółowy tryb zwoływania i toku obrad Walnych Zjazdów Delegatów i Walnych Zebrań Oddziałów Wojewódzkich ustala regulamin uchwalony przez Walny Zjazd Delegatów.

VI. Zarząd Główny i Prezydium Zarządu Głównego

§ 36. W skład Zarządu Głównego wchodzi:

- 1) 10-ciu członków Prezydium Zarządu Głównego wybranych przez Walny Zjazd Delegatów;
- 2) Prezesa Zarządów Oddziałów Wojewódzkich Stowarzyszenia.

§ 37. Prezydium Zarządu Głównego wybiera ze swego grona 3 Wiceprezesów Stowarzyszenia, Sekretarza Generalnego i Skarbnika.

§ 38. Zarząd Główny określa warunki działania Stowarzyszenia opierając się na uchwałach Walnego Zjazdu Delegatów, a w szczególności:

- 1) określa roczne plany działania Stowarzyszenia;
- 2) powołuje Oddziały Wojewódzkie Stowarzyszenia, nadzoruje je i decyduje o ich likwidacji; Oddział tworzy się, jeżeli na obszarze województwa Stowarzyszenie liczy nie mniej niż 20 członków;
- 3) zatwierdza regulaminy zastrzeżone do właściwości Zarządu Głównego;
- 4) ocenia działalność Prezydium prowadzoną w okresach pomiędzy posiedzeniami plenarnymi Zarządu Głównego;
- 5) przygotowuje wnioski na Walne Zjazdy Delegatów;
- 6) interpretuje postanowienia Statutu Stowarzyszenia na użytek wewnętrzny;
- 7) powołuje komisje doradcze.

§ 39. Do zakresu działania Prezydium Zarządu Głównego należy:

- 1) kierowanie bieżącą działalnością Stowarzyszenia i reprezentowanie go na zewnątrz;
- 2) wykonywanie uchwał i postanowień Walnego Zjazdu Delegatów oraz Zarządu Głównego;
- 3) ocena działalności Zarządów Oddziałów Wojewódzkich oraz udzielanie im wytycznych i pomocy;
- 4) zwoływanie Walnych Zjazdów Delegatów i przygotowanie dokumentów na Zjazd oraz obsługi technicznej i organizacyjnej obrad;
- 5) zarządzanie majątkiem Stowarzyszenia i podejmowanie decyzji w zakresie zobowiązań majątkowych;
- 6) utworzenie Biura Zarządu, angażowanie kierownika biura, określanie zadań biura i preluminarza wydatków;
- 7) organizowanie i nadzorowanie działalności gospodarczej przeznaczonej dla finansowania statutowej działalności Stowarzyszenia.

§ 40. Do wyrażenia oświadczeń woli w imieniu Stowarzyszenia, jako pełnomocnicy osoby prawnej upoważnieni są dwaj członkowie Prezydium Zarządu Głównego, z których jeden pełni funkcję Prezesa lub Wiceprezesa, a drugi Skarbnika.

§ 41. Do prowadzenia spraw Stowarzyszenia Zarząd Główny może zatrudnić pracowników.

§ 42. Posiedzenia Zarządu Głównego zwoływane są nie rzadziej niż na pół roku, a Prezydium Zarządu Głównego — raz na miesiąc.

VII. Główna Komisja Rewizyjna

§ 43. Główna Komisja Rewizyjna wybiera ze swego grona przewodniczącego, zastępcę przewodniczącego i sekretarza, którzy tworzą jej Prezydium.

§ 44. Do zadań Głównej Komisji Rewizyjnej należy:

- 1) kontrolowanie całokształtu działalności Stowarzyszenia co najmniej raz na dwa lata;
- 2) występowanie do Zarządu Głównego z wnioskami i zaleceniami;
- 3) składanie Walnemu Zjazdowi Delegatów sprawozdania z wnioskiem o udzielenie absolutorium Zarządowi Głównemu.

§ 45. Członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej nie mogą pełnić innych funkcji we władzach Stowarzyszenia.

§ 46. Działalność Głównej Komisji Rewizyjnej opiera się na regulaminie uchwalonym przez Walny Zjazd Delegatów.

VIII. Główny Sąd Koleżeński.

§ 47. Główny Sąd Koleżeński wybiera ze swego grona Przewodniczącego, Zastępcę i Sekretarza, którzy tworzą Prezydium tego Sądu.

§ 48. Do zadań Głównego Sądu Koleżeńskiego należy:

1) rozpatrywanie i rozstrzyganie:

a) sporów powstałych między członkami naczelnymi władz Stowarzyszenia na tle ich działalności w Stowarzyszeniu;

b) naruszeń Statutu i uchwał władz, zasad współżycia koleżeńskiego oraz dobrego imienia Stowarzyszenia przez członków naczelnymi władz Stowarzyszenia;

2) rozpatrywanie i rozstrzyganie odwołań od orzeczeń Sądów Koleżeńskich Oddziałów;

3) opracowywanie projektów regulaminów Sądów Koleżeńskich Oddziałów;

4) nadzór nad właściwym funkcjonowaniem Sądów Koleżeńskich Oddziałów.

§ 49. 1. Główny Sąd Koleżeński może wymierzać następujące sankcje:

1) upomnienie;

2) nagana;

3) zawieszenie w prawach członka na czas określony;

4) wykluczenie ze Stowarzyszenia.

2. Od orzeczeń Głównego Sądu Koleżeńskiego przysługuje odwołanie do Walnego Zjazdu Delegatów. Odwołanie składa się w terminie miesiąca od doręczenia orzeczenia.

§ 50. Działalność Głównego Sądu Koleżeńskiego opiera się na regulaminie Sądów Koleżeńskich uchwalonym przez Walny Zjazd Delegatów.

IX. Rada Programowa

§ 51. Rada Programowa jest organem doradczym Zarządu Głównego we wszystkich sprawach związanych z działalnością Stowarzyszenia.

§ 52. Posiedzeniom Rady Przewodniczy Prezes Stowarzyszenia, obowiązany do ich zwołania co najmniej dwukrotnie w ciągu roku, bądź też w każdym czasie na żądanie co najmniej pięciu członków Rady.

§ 53. W posiedzeniach Rady uczestniczą członkowie Prezydium Zarządu Głównego oraz osoby zaproszone.

X. Władze oddziałów wojewódzkich Stowarzyszenia

§ 54. Do władz oddziałów Stowarzyszenia, wymienionych w § 24 stosuje się odpowiednio postanowienia rozdziałów V-VIII niniejszego Statutu ze zmianami, jak niżej.

§ 55. Dla Oddziału liczącego ponad 200 członków regulamin, o którym mowa w § 35 może przewidywać odbycie Walnego Zebrania za pośrednictwem delegatów wybranych przez Koła Terenowe Stowarzyszenia. Każde Koło wybiera po 2 delegatów, a gdy liczba jego członków przekroczy 25 — po jednym delegacie na nie mniej niż 25 członków. Kadencja delegatów trwa rok.

§ 56. Do właściwości Walnego Zebrania oddziału należy:

- 1) rozpatrywanie sprawozdań z działalności władz oddziału i decydowanie o absolutorium dla Zarządu;
- 2) wybór Przewodniczącego Prezydium Zarządu — Prezesa Oddziału Stowarzyszenia;
- 3) wybór władz oddziału:
  - a) 4 członków i 2 zastępców członków Prezydium Zarządu;
  - b) 5 członków i 3 zastępców członków Komisji Rewizyjnej;
  - c) 3 członków i 2 zastępców członków Sądu Koleżeńskiego;
- 4) określenie wytycznych do programu działalności oddziału;
- 5) podejmowanie uchwał i postanowień w sprawach będących przedmiotem obrad walnego zebrania.

§ 57. Zwyczajne Walne Zebranie członków zwoływane jest co najmniej raz w roku. Do zwołania Nadzwyczajnego Walnego Zebrania członków konieczne jest uzgodnienie terminu i porządku obrad z Prezydium Zarządu Głównego. Prezydium Zarządu Oddziału zwołuje nadzwyczajne Walne Zebranie także i na wniosek Prezydium Zarządu Głównego.

§ 58. W skład Zarządu Oddziału wchodzi:

- 1) członkowie Prezydium Zarządu;
- 2) przewodniczący Terenowych Kół Stowarzyszenia utworzonych na obszarze województwa.

§ 59. Zarząd Oddziału:

- 1) realizuje zadania określone przez walne zebranie członków;
- 2) powołuje koła Stowarzyszenia i określa terytorialny zasięg ich działalności oraz decyduje o ich likwidacji;
- 3) określa roczne zadania dla Oddziału.

§ 60. Prezydium Zarządu Oddziału kieruje bieżącą działalnością Oddziału uwzględ-

dniając zalecenia i wytyczne Prezydium Zarządu Głównego. Prezydium może powołać biuro do obsługi Oddziału Stowarzyszenia i zatrudniać jego pracowników.

§ 61. Do wyrażania oświadczeń woli w imieniu Oddziału Wojewódzkiego Stowarzyszenia jako pełnomocnicy osoby prawnej upoważnieni są dwaj członkowie Prezydium Zarządu Oddziału, z których jeden pełni funkcję Prezesa lub Wiceprezesa, a drugi Skarbnika.

§ 62. Komisja Rewizyjna oddziału wybiera spośród siebie Przewodniczącego i Zastępcę Przewodniczącego.

§ 63. Do zadań Komisji Rewizyjnej należy:

- 1) kontrola całokształtu działalności Oddziału i Kół Rejonowych co najmniej raz w roku;
- 2) składanie na Walnym Zebraniu sprawozdań z działalności Oddziału i stawianie wniosków o absolutorium dla Zarządu Oddziału;
- 3) wnioskowanie do ogólnych zebrań członków Kół o absolutorium dla ich Zarządów.

§ 64. Sąd Koleżeński Oddziału wybiera ze swego grona przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego.

§ 65. Do zadań Sądu Koleżeńskiego należy rozpatrywanie i rozstrzyganie spraw członków Stowarzyszenia z wyjątkiem członków władz naczelnych. Od orzeczeń Sądu Koleżeńskiego przysługuje odwołanie do Głównego Sądu Koleżeńskiego. Odwołanie składa się w terminie miesiąca od doręczenia orzeczenia.

XI. Koła terenowe Stowarzyszenia

§ 66. 1. Członkowie Stowarzyszenia w liczbie od 15 do 100 tworzą Terenowe Koła Stowarzyszenia.

2. Koła Terenowe mogą być tworzone jako koła terytorialne (gminne, miejskie itp.), środowiskowe lub zakładowe.

§ 67. 1. Wszyscy członkowie Koła tworzą Walne Zebranie Członków, określające

zadania i wdrażające ich bezpośrednią realizację.

2. Walne Zebranie Koła wybiera 3 osobowy zarząd koła, kierujący jego bieżącą działalnością.
3. W skład Zarządu Koła wchodzi jego Przewodniczący, Zastępca Przewodniczącego (Sekretarz) i Skarbnik. W razie ustąpienia członka zarządu, dokonuje się uzupełnienia składu w drodze kooptacji.
4. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio postanowienia rozdziałów V-VIII.

XII. Majątek i fundusze Stowarzyszenia

§ 68. Dla realizacji swoich celów Stowarzyszenie może posiadać majątek ruchomy, nieruchomości oraz tworzyć fundusze.

§ 69. Stowarzyszenie pozyskuje środki majątkowe z:

1. wpisowego, składek członkowskich oraz świadczeń członków wspierających;
2. dochodów z majątku i prowadzonej działalności gospodarczej;
3. dotacji i subwencji;
4. spadków i darowizn.

§ 70. 1. Wydatkowanie kwot z funduszu Stowarzyszenia może odbywać się zgodnie z kierunkami określonymi w programie działalności Stowarzyszenia.

2. Dokumenty obrotu pieniężnego, obrotu materiałami oraz dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym podpisują:

- 1) w Zarządzie Głównym — Prezes lub jego Zastępca oraz Skarbnik,
- 2) w Zarządzie Oddziału — Prezes i Skarbnik Oddziału.

3. Uprawnienia, o których mowa u ustępie 2. mogą być przeniesione odpowiednio przez Prezydium Zarządów na inne osoby w zakresie powierzonych funkcji.

XIII. Zmiany Statutu i rozwiązanie się Stowarzyszenia

§ 71. Zmiany Statutu wymagają Uchwały Walnego Zjazdu Delegatów podjętej większością co najmniej $2/3$ głosów, w obecności co najmniej połowy uprawnionych do głosowania.

§ 72. Rozwiązanie się Stowarzyszenia może nastąpić na podstawie uchwały Walnego Zjazdu Delegatów, podjętej większością co najmniej $3/4$ głosów przy obecności co najmniej $2/3$ ogólnej liczby delegatów. Zjazd podejmujący uchwałę o likwidacji powoła Komisję Likwidacyjną i uchwali tryb likwidacji.

§ 73. Sprawy zmiany Statutu i rozwiązania Stowarzyszenia muszą być umieszczone w proponowanym porządku obrad Walnego Zjazdu Delegatów podanym do ich wiadomości na 30 dni przed terminem Zjazdu.

XIV. Postanowienia końcowe

§ 74. 1. Z chwilą zarejestrowania Stowarzyszenia członkowie Założyciele stają się członkami Stowarzyszenia.

2. Komitet Założycielski staje się Tymczasowym Zarządem Głównym Stowarzyszenia, a jego Prezydium — Tymczasowym Prezydium Zarządu Głównego.

§ 75. Prezydium, o którym mowa w § 74. przyjmować będzie nowych członków Stowarzyszenia.

§ 76. Tymczasowy Zarząd Główny uchwali wysokość wpisowego i składek członkowskich obowiązujących do dnia pierwszego Walnego Zjazdu Delegatów.

Archiwum Partii Politycznych ISP PAN

Archiwum Partii Politycznych
nr 104

Archiwum Partii Politycznych

nr inw. _____

===== P O L I T Y K A   G O S P O D A R C Z A =====

/dot. podrozdziałów "Programu ..." : 8, 12, 14, 15, 16, 17/

Najważniejsze zadanie polityki gospodarczej najbliższych lat, to: pobudzanie wzrostu gospodarczego (produkcji), zwiększanie eksportu polskich towarów oraz dalsze redukowanie inflacji. Konieczne jest zapewnienie znacznie szybszego niż dotychczas wzrostu inwestycji, przede wszystkim tworzących nowe miejsca pracy w dziedzinach których udział w polskiej gospodarce jest nadal zbyt mały: usługi (szeroko rozumiane, nie tylko tzw. materialne), lokalna drobna wytwórczość (szczególnie przetwórstwo rolno-spożywcze), wysoko specjalizowana produkcja kooperacyjna (części, podzespoły) w sferze nowoczesnych technologii.

Zostaną stworzone zachęty i ułatwienia dla inwestorów, przede wszystkim w sektorze prywatnym zarówno dla przedsiębiorstw jak i szerokich rzesz obywateli, którzy dotychczas nie podejmowali działalności gospodarczej na własny rachunek.

Zwiększy się dostępność kredytów dzięki: działaniom mającym na celu obniżenie ich ceny (oprocentowania), tworzeniu systemu gwarancji i ubezpieczeń zmniejszających ryzyko finansowe banków, ograniczeniu zbyt wysokiego oprocentowania depozytów (wkładów). W prawie bankowym zostaną wprowadzone zmiany, pozwalające na stopniowe obniżanie wysokości rezerw obowiązkowych (ich obecny bardzo wysoki poziom ogranicza płynność i hamuje akcję kredytową).

Dzięki wprowadzeniu Kredytowego Bonu Inwestycyjnego (kredyt niemone-tarny) stworzy się możliwość inwestowania osobom przedsiębiorczym lecz nie dysponującym dotychczas wytarczającym kapitałem.

W regionach strukturalnego bezrobocia rozszerzy się zakres ulg inwestycyjnych.

Działalność inwestycyjna państwa będzie koncentrowana na rozbudowie i modernizacji infrastruktury (transportowej, telekomunikacyjnej i in.) co stworzy lepsze warunki dla rozwoju przedsiębiorczości, szczególnie

BEZPARTYJNY BLOK WSPIERANIA REFORM KOMITET WYBORCZY

Warszawa, ul. Myśliwiecka 1a, tel/fax 21 54 76, tel. 625 78 22, 625 66 88, 625 69 70

w mniejszych miastach i na wsi.

Opracowany zostanie wieloletni program promocji rodzimej wytwórczości i eksportu. Powoła się w tej dziedzinie wyspecjalizowane instytucje: Centrum Promocji oraz Agencję Ubezpieczania Kredytów (eksportowych), co wpłynie na znacznie zmniejszenie ryzyka eksporterów oraz banków.

W polityce pieniężnej będzie się dążyć do utrzymania siły nabywczej ("wartości") złotego, dostosowując jednocześnie podaż pieniądza do zwiększonego zapotrzebowania rozwijającej się gospodarki. Unikać się będzie skokowych dewaluacji (aby nie podrywać zaufania do waluty krajowej, bez czego nie ma oszczędności i inwestowania), nie dopuszczając zarazem do nadmiernego przewartościowania (aprecjacji) złotówki, co wpływa ujemnie na opłacalność eksportu.

Umiarkowana zostanie umiarkowana protekcja (ochrona) rynku krajowego szczególnie rolno-spożywczego, tak aby znaleźć kompromis pomiędzy interesem konsumentów (zyskujących często na konkurencji importu), a interesem producentów krajowych.

Deficyt budżetu państwa zostanie utrzymany mniej-więcej na obecnym poziomie względnym (ok. 5% PKB). Będzie się dążyć do stopniowego zmniejszenia deficytu w ciągu 3-5 lat.

Nowym znaczącym źródłem dochodów państwa staną się spłaty rat kredytu "300 mln"; środki stąd pochodzące będą kierowane przede wszystkim na finansowe wspomaganie restrukturyzacji.

W latach 1994-2000 zostaną zamrożone na obecnym poziomie stawki podatkowe; nie będą wprowadzane nowe podatki.

W roku przyszłym ulegnie ostatecznej likwidacji antymotywacyjny podatek od ponadnormatywnych wynagrodzeń ("popiwiek").

Znacznie rozszerzony zostanie system uproszczonych (zryczałtowanych) rozliczeń podatkowych dla małych przedsiębiorstw.

Ustabilizowane zostaną także przepisy celne regulujące swobodę działalności gospodarczej (w prawie handlowym i prawie o spółkach).

KIERUNKI DOSKONALENIA POLITYKI ROLNEJ

Archiwum Partii Politycznych

nr inw. ....

Wieś zamieszkuje 39% ludności, a 42% czynnych zawodowo. W kompleksie żywnościowym (rolnictwo, przemysł rolno-spożywczy i sieć usług) zatrudnione jest 67% czynnych zawodowo, mieszkających na wsi. Po docelowych przekształceniach może ono objąć nawet 80-85%, jednak przy odwrotnej od obecnej proporcji (75;25) ludzi statystycznie zatrudnionych w rolnictwie do pozostałego zatrudnienia w kompleksie żywnościowym. Wymaga to radykalnej modernizacji wsi. Podstawowym kierunkiem powinna być restrukturyzacja wsi obejmująca budowę, niekiedy od podstaw infrastruktury technicznej, gospodarczej i społecznej, tworzenia sieci wytwórczości i usług, instytucji samorządowych i spółdzielczych. Modernizacja ta nie oznacza radykalnych zmian strukturalnych w całym rolnictwie, a jedynie stworzenia miejsc pracy dla ludzi, którzy w rzeczywistości nie znajdują zatrudnienia w niektórych grupach gospodarstw, tam gdzie od lat stanowili ukryte bezrobocie, silnie zniekształcając obraz polskiego rolnictwa. Jest on już inny jeśli uwzględnimy że w statystyce ponad połowę stanowią gospodarstwa do 5 ha, z reguły nietowarowe, użytkujące zaledwie 17% ziemi uprawnej, ale dysponujące aż 40%-ami(!) ogółu zatrudnionych w rolnictwie. Pozostaje tam przynajmniej 1,3 mln niewykorzystanych ludzi, a dla dalszego 0,7 mln trzeba stworzyć warunki do pozyskania dodatkowych źródeł dochodu, gdyż gospodarstwa te będą podlegać ewolucyjnej przemianie przez wiele lat i nieodegrają istotnej roli w zmianie struktury agrarnej. Natomiast zmiana ta nastąpi przede wszystkim, w wyniku przejmowania ziemi w użytkowanie, bądź we władanie z Zasobów Skarbu Państwa, w większości przez obecne najsilniejsze gospodarstwa. Pozwoli to na zdecydowane wzmocnienie tych gospodarstw. Utrwalenie tych zmian, w formie przejmowania praw własności będzie długim procesem, podobnie jak innych kierunków zmian struktury agrarnej. Nie można jednak tworzyć warunków dla poprawy efektywności rolnictwa, bez poznania jego rzeczywistego obrazu oraz wzajemnych zależności pomiędzy poszczególnymi częściami kompleksu żywnościowego. Dopiero to poznanie daje szansę wyboru właściwego kierunku i sposobu realizacji trwałej poprawy życia na wsi.

**Institutionalne podstawy
realizacji polityki rolnej
przez państwo**

Rolą państwa jest wspieranie wymienionych procesów poprzez umacnianie i tworzenie instytucjonalnych podstaw realizacji polityki rolnej , takich jak :

- Agencja Rynku Rolnego działająca w zakresie :
  - stabilizacji dochodów gospodarstw rolnych na poziomie umożliwiającym rozwój nowoczesnego rolnictwa
  - stabilizacji cen podstawowych produktów rolnych
  - wspieranie rozwoju infrastruktury rynku rolnego poprzez
  - wspieranie podmiotów gospodarczych
  - współorganizowanie giełd i targowiskpowinna być to instytucja działająca samodzielnie , niezależnie od fluktuacji politycznych , w ścisłym porozumieniu z Ministrem Rolnictwa .

- Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa działająca w zakresie :
  - tworzenia warunków racjonalnego wykorzystania potencjału produkcyjnego Zasobu Skarbu Państwa
  - restrukturyzacji oraz prywatyzacji mienia Skarbu Państwa używanego na cele rolnicze
  - tworzenia gospodarstw rolnych
  - wspierania procesu komasacji gruntów

-Agencja Kredytu Rolnego tworzona na bazie i z doświadczeń Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa , stabilizująca warunki kredytowe w zakresie :

- modernizacji i restrukturyzacji przetwórstwa rolno - spożywczego oraz rolnictwa i jego otoczenia
- udzielaia gwarancji bankowych dla przedsięwzięć gospodarczych bez dostatecznego zabezpieczenia majątkowego
- pomoc w spłacie odsetek od kredytów (tzw. oddłużanie rolnictwa)

-Fundacja Rozwoju Infrastruktury Wiejskiej działająca w zakresie

- wspierania szeroko rozumianej infrastruktury wiejskiej , a zwłaszcza :
  - budowy i rozbudowy wodociągów , kanalizacji , oczyszczalni ścieków i telefonizacji

-Państwowa Inspekcja Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych mająca działać w zakresie kontroli jakości i standaryzacji artykułów rolnych i produktów żywnościowych

Państwo również nadal musi wspierać z budżetu prace hodowlane , doradztwo rolnicze , profilaktykę i zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt , pozysk i transport wapna.

Celem stosowania powyższych instrumentów przydatnych w kształtowaniu polityki rolnej jest dążenie do :

1. Stabilizacji warunków produkcyjnych poprzez :
  - a - stabilizację cen (Agencja Rynku Rolnego)
  - b - stabilizację warunków kredytowych (Agencja Kredytu Rolnego)
  - c - ochrona rynku wewnętrznego przed nieuczciwą konkurencją (taryfa celna , opłaty wyrównawcze , instrumenty pozataryfowe : kontyngenty , licencje itp)
2. Przebudowa struktury agrarnej (Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa - AWRSP) poprzez :
  - a - wykorzystanie imiennego bonu inwestycyjnego (300 mln)
  - b - długoletnią dzierżawę gruntów państwowych
3. Uczestnictwo rolników w prywatyzacji otoczenia rolnictwa poprzez :
  - a - wykorzystanie bonu inwestycyjnego
  - b - odroczenie płatności za akcje płatne dostarczonym surowcem rolnym (częściowo Agencja Kredytu Rolnego i FRIW)
  - c - tworzenie autentycznych spółdzielni
4. Rozwój infrastruktury wiejskiej (Fundacja Rozwoju Infrastruktury Wiejskiej) .
5. Rozbudowa infrastruktury rynku (Państwowa Inspekcja Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych - PISiPAR) .

PROPOZYCJE PROGRAMOWE DOTYCZĄCE POPRAWY STANU BEZPIECZEŃSTWA WENĘTRZNEGO W PAŃSTWIE.

I. Kwestia stanu bezpieczeństwa wewnętrznego jest niezwykle istotna dla prowadzenia reform w państwie. Jeżeli dokonujące się zmiany niosą ze sobą utratę poczucia bezpieczeństwa obywateli, m.in. wskutek wzrostu przestępczości, pojawia się silny opór społeczny przeciw reformowaniu państwa. Poprawę stanu bezpieczeństwa wewnętrznego uzyskać można dokonując zmian w trzech obszarach społecznych:

- A) - zapobieganie i eliminacja źródeł przestępczości i patologii społecznej,
- B) - wykrywanie, ściganie i skazywanie sprawców przestępstw,
- C) - wykonywanie kary i powrót do społeczeństwa sprawców przestępstw.

Ad. A.

- 1) Poprawa stanu dyscypliny społecznej poprzez wzmocnienie władzy wykonawczej tj. wprowadzenie systemu prezydencko-parlamentarnego.
- 2) Program 300 milionów jako sposób ograniczenia ekonomicznych źródeł wzrostu przestępczości.
- 3) Podniesienie rangi organów ochrony państwa poprzez wyłączenie UOP z MSW i podporządkowanie prezydentowi lub szefowi rządu (ochrona bezpieczeństwa państwa i jego porządku konstytucyjnego).
- 4) Ograniczenie przejawów brutalizacji życia publicznego poprzez m.in. wprowadzenie wysokich kar finansowych za naruszanie dóbr osobistych (reforma kodeksu cywilnego i prawa prasowego).
- 5) Uregulowanie kwestii finansowania partii politycznych. Powinno to dokonywać się pod stałą kontrolą społeczną.

- 6) Utworzenie instytucji na kształt przedwojennej Prokuraturii zajmującej się ochroną interesów majątkowych państwa i obsługą prawną skarbu państwa (obsługa cywilno-prawna).
- 7) Utworzenie sądów pokoju (zamiast kolegiów i komisji pojednawczych). Sądy tego rodzaju służą rozwiązywaniu konfliktów lokalnych i uczą kierowania się prawem. Sędziowie są wybierani na pewien czas.

Ad.B.

- 1) Wzmocnienie finansowe organów ochrony porządku prawnego:
  - sądów (płace, warunki pracy),
  - prokuratury (płace, środki finansowe na czynności procesowe),
  - policji (lepsza broń, kamizelki kuloodporne, środki łączności).
- 2) Wyłączenie prokuratury spod nacisków politycznych i podniesienie jej rangi poprzez wyjęcie jej z Ministerstwa Sprawiedliwości i ustanowienie jej niezależności. Prokurator Generalny mógłby być na przykład powoływany przez Senat na wniosek Prezydenta.
- 3) Wzmocnienie roli samorządów m.in. poprzez reformę MSW, włączenie UOP pod Prezydenta (szefa rządu), likwidacja URM i utworzenie Ministerstwa Administracji Publicznej (lub MSW).
- 4) Utworzenie policji samorządowej (za szkolenie odpowiada policja, za utrzymanie samorząd).
- 5) Wyłączenie budżetu policji z MSW.
- 6) Zmiana przepisów dotyczących użycia broni w kierunku ich jasności i klarowności tak dla policjanta jak i obywatela.
- 7) Podniesienie efektywności - świadczeń policji poprzez uproszczenie procesu postępowania (zmiany w kpk), zwłaszcza w sprawach o drobne przestępstwa - odformalizowanie postępowania karnego.

- 8) Skuteczna walka z przestępczością gospodarczą m.in. poprzez rozważenie możliwości połączenia działalności urzędów kontroli skarbowej z policyjnymi sekcjami do walki z przestępczością gospodarczą i utworzenie policji finansowej.

Ad.C.

- 1) Zmiany w prawie karnym i karno-wykonawczym w kierunkach utworzenia kar alternatywnych do kary pozbawienia wolności tańszych i efektywniejszych, w tym pracy na rzecz samorządu terytorialnego.
- 2) Utworzenie Urzędu Probacji i Więziennictwa w celu stworzenia instytucjonalnych możliwości realizacji kar alternatywnych oraz kontroli i pomocy opuszczającym więzienie w pierwszej najtrudniejszej fazie czyli zapobieganie powrotowi do przestępczości.

Archiwum Partii Politycznych

nr inw. ....

Motto
Sprawni i kompetentni samorząd
gwarantują realizację interesów małych społeczności.

Samorząd terytorialny w kontekście dalszej reformy administracji państwa

I. Cele dalszej reformy

W swych założeniach programowych BBWR zamierza dokończyć reformę administracji państwa, której struktura przez dziesięciolecia była dostosowana do potrzeb totalitarnego zarządzania komunistycznym państwem. Aby mogło powstać nowoczesne, gospodarne i dobrze rozwijające się państwo, organy władzy centralnej muszą pozostawić w swoich kompetencjach sprawy natury ogólnopństwowej, zajmując się bardziej wytyczaniem polityki rozwoju globalnego i zarządzaniem strategicznym niż drobiazgowym sterowaniem życia codziennego w państwie.

Dlatego też BBWR opowiada się za decentralizacją w oparciu o likwidację ministerstw branżowych i ograniczenie administracji specjalnej, powołując w ich miejsce ministerstwa zajmujące się systemowo problematyką głównych dziedzin życia. Ważną składową tych działań będzie przesuwanie „w dół” kompetencji w zarządzaniu państwem tak, aby decyzje zapadały możliwie blisko odbiorców efektów tych decyzji.

Tak więc finalnym celem reformy administracji będzie taki sposób zarządzania, który umożliwi wyważenie racji i zadań ogólnopństwowych z potrzebami i aspiracjami lokalnymi.

II. Założenia strategiczne dla kontynuowania reformy

Administracja rządowa musi mieć możliwość skutecznej realizacji zadań wynikających z celów ogólnopństwowych. Reforma administracji nie może stać w sprzeczności ze spójnością państwa, tj. system zarządzania musi uwzględniać nadrzędność racji globalnych państwa nad racjami lokalnymi. Rozdział kompetencji pomiędzy poszczególne poziomy władzy musi uwzględniać zasadę pomocniczości, tj. administracja wyższego szczebla może podejmować decyzje jedynie w sprawach przekraczających możliwość samodzielnego działania na szczeblu niższym.

Dalsza reforma musi uwzględniać faktyczny rozdział administracji rządowej od samorządowej, w tym nadzór nad samorządami musi być przeniesiony z administracji rządowej w ręce niezależnego arbitra. Zwiększaniu kompetencji samorządów będzie towarzyszyć zwiększanie środków finansowych pozostawianych w ich dyspozycji. Podejmowane decyzje muszą mieć oparcie w uzgodnieniach pomiędzy samorządem terytorialnym, zawodowym i gospodarczym.

III. Struktura zarządzania państwem

1. Ogniwem pomocniczym harmonizującym planowanie w makroskali z aspiracjami lokalnych społeczności będą **Rady Regionalne**. Rady Regionalne poprzez swoją fakultatywność będą powstawać jedynie tam, gdzie ich istnienie uzasadnione będzie względami gospodarczymi, kulturowymi i geograficznymi oraz dojrzałością środowisk do ich utworzenia.

W skład Rad Regionalnych wchodzić będą przedstawiciele wojewódzkich sejmików samorządowych, samorządów zawodowych i gospodarczych oraz wojewodowie.

Celem Rad Regionalnych będzie określenie i analiza specyficznych dla regionu problemów, a na podstawie tego opracowanie regionalnych programów społeczno-gospodarczych, kształtujących m. in. politykę przestrzenną, rodzaj rozwijanych gałęzi gospodarki, strukturę zatrudnienia.

2. Urzędy wojewódzkie powinny być najniższym ogniwem administracji rządowej. Nastąpić musi wzmocnienie roli wojewodów poprzez zwiększenie ich wpływu na: projektowanie wydatków z budżetu centralnego w ich województwach, restrukturyzację przemysłu i rolnictwa, działanie agencji rządowych na ich terenie.

W efekcie powinno to ułatwić współpracę sejmików samorządowych z wojewodami, umożliwić podejmowanie decyzji „średniego kalibru” na drodze porozumień wojewoda - samorząd, z pominięciem zbędnego zazwyczaj pośrednictwa instytucji centralnych.

Pożądaną (z uwagi na powiązania gospodarcze, tradycje kulturowe i historyczne) liczebność województw określamy na zbliżoną do 25.

3. Powiaty powinny być najwyższym ogniwem administracji samorządowej. Ich utworzenie będzie równoznaczne z likwidacją rejonowych urzędów administracji.

Powiaty nie mogą stać się drugą Instancją samorządową, w odniesieniu do gmin, natomiast powinny przejąć od administracji rządowej te uprawnienia, które przekraczają możliwości wykonawcze gmin, np. lecznictwo zamknięte, szkolnictwo średnie, pożarnictwo, ochronę sanitarną i ekologiczną.

Powstanie samorządów powiatowych musi być podyktowane względami ekonomicznymi, a nie politycznymi, tj. ich funkcjonowanie musi gwarantować, że korzyści z lepszego gospodarowania środkami publicznymi przewyższą koszty ich powołania i działania.

4. Gminy muszą uzyskać wszystkie te kompetencje, z których będą w stanie efektywnie korzystać. Rozszerzony musi zostać zakres prawa do podejmowania decyzji administracyjnych wszędzie tam, gdzie gminy są do tego przygotowane.

Dzisiejsze władztwo urzędów rejonowych nie może zostać automatycznie przejęte przez powiaty.

Rozdział tych uprawnień pomiędzy gminy a powiaty dokonać się musi w oparciu o zasadę pomocniczości działań szczebla wyższego.

Wraz z nowymi kompetencjami musi iść w parze zwiększenie środków finansowych będących w dyspozycji gmin.

5. Sołectwa i osiedla uzyskają istotne wzmocnienie swojego oddziaływania na decyzje podejmowane w gminie. Zapewni im to prawo do „opinii wiążącej” tj. takiej opinii, która może być odrzucona jedynie bezwzględną większością ustawowego składu Rady Gminy. Poprzez „opinię wiążącą” sołectwa i osiedla uzyskają autentyczny wpływ na swoim terenie na: oświatę podstawową, opiekę socjalną, przychodnię zdrowia, handel, usługi komunalne i, co bardzo ważne, na tworzenie i realizację zadań rzeczowych opłacanych z funduszy gminnych.

Charakter „opinii wiążącej” będą mieć również wytyczne do statutów sołectw i osiedli. Ich wpływ na dysponowanie gminnymi środkami finansowymi będzie zapewniony poprzez wyodrębnienie części budżetów sołectw i osiedli.

Ważnym elementem wzmocnienia sołectw i osiedli będzie uznanie sołtysa i przewodniczącego rady osiedlowej organem wykonawczym gminy w terenie, oraz przyznanie im statusu pracownika samorządowego.

W miastach rola małych społeczności zostanie zwiększona poprzez obligatoryjne powoływanie rad osiedlowych.

IV. Rola i główne zadania samorządu terytorialnego

Reforma administracji **zwiększająca kompetencje samorządu w obszarze wydawania decyzji administracyjnych** ma na celu oddanie pod kontrolę społeczności lokalnych tych wszystkich decyzji, które wpływają na jakość życia codziennego. Jednocześnie rozszerzenie prawa do wydawania tych decyzji umożliwi samorządom faktyczne sterowanie rozwojem gospodarczym i społecznym na ich terenie.

Animowanie lokalnego rozwoju gospodarczego, a przede wszystkim tworzenie korzystnych warunków do rozwoju małej i średniej przedsiębiorczości powinno stać się jednym z głównych zadań samorządów.

Dla takiego ukierunkowania prac w samorządach, postulujemy stopniową (najdalej w okresie dziesięciu lat) wyprzedaż majątku gminnego służącego obrotowi gospodarczemu.

Natomiast dla zaspokajania deficytowych potrzeb życia zbiorowego musi być przyjęta ustawa o przedsiębiorstwie komunalnym, działającym na zasadach prawa handlowego, ale w formule bezzyskowej.

Wpływ samorządów na ożywianie życia gospodarczego musi być gwarantowany ich prawem do obniżek i zwolnień z podatku gruntowego i podatku od nieruchomości, a przede wszystkim musi zostać przyjęta ustawa o kasach komunalnych, które umożliwią gromadzenie środków na inwestycje o długim czasie zwrotu nakładów, jakimi są np. drogi, uzbrojenie terenów, mieszkania.

Samorządy będą silniej motywowane do działań na rzecz rozwoju przedsiębiorczości poprzez podniesienie ich udziału w podatku dochodowym do 30%. Takie ukierunkowanie prac samorządów zapobiegać będzie etatyzmowi i sposobności do nadużyć.

Obok wytyczania lokalnej polityki gospodarczej i obsługi mieszkańców w zakresie wydawania decyzji administracyjnych, trzecim głównym zadaniem samorządów będzie **kontrola i rozwój usług publicznych**, ze szczególnym zwróceniem uwagi na te, które zasadniczo wpływają na jakość życia, jak np. szkoły, zdrowie, opieka społeczna.

Toteż zwiększać będziemy kompetencje i środki finansowe na zaspokajanie tych potrzeb przez samorządy, gdyż to one z reguły efektywniej i w większej zgodzie z oczekiwaniami mieszkańców gospodarują finansami publicznymi.

V. Zmiany ustrojowe w samorządzie.

Dla poprawienia efektywności administracji publicznej, jakiej częścią jest administracja samorządowa, musi ulec zmianie ustawa o samorządzie terytorialnym. Ustawa ta musi zauważać zróżnicowanie funkcyjne wielkich miast, miasteczek, gmin wiejskich, jak również musi ona odpowiedzieć na różnorodną specyfikę gmin uzdrowiskowych, gmin leśnych, zagrożonych ekologicznie itp.

Tak więc ustawa o samorządzie musi umożliwiać elastyczny rozdział kompetencji pomiędzy administracją rządową a samorządową, zaś ustawa o finansach gmin - zróżnicowane kryteria przydziału subwencji z budżetu centralnego.

Sprawność zarządzania w samorządach będzie podniesiona pełnym rozdziałem władzy wykonawczej od uchwałodawczej. Gwarantować tę czytelność będzie wygaszanie mandatu radnego, który objął funkcję członka zarządu gminy. Jednocześnie musi nastąpić podniesienie operatywności wójta/burmistrza, poprzez podporządkowanie jemu całego składu zarządu (wybieranie zarządu na jego wniosek). Równolegle zostanie wprowadzona jednoosobowa odpowiedzialność wójta/burmistrza przed radą gminy za wykonanie jej uchwał.

VI. Co wyróżnia program BBWR w zakresie samorządów od programów innych ugrupowań wyborczych?

1. Jesteśmy przeciwni tworzeniu zbędnej administracji regionalnej.
2. Szczególny nacisk kładziemy na wzmocnienie roli małych społeczności (silne gminy i większa podmiotowość sołectw i osiedli).
3. Opowiadamy się za zwiększeniem środków finansowych dla samorządów, poprzez wzrost ich udziału w podatku dochodowym do 30%.
Postulujemy zaspakajanie roszczeń samorządów przed bankami i skarbem państwa.
4. Za główne zadania samorządów przyjmujemy; tworzenie lokalnej polityki gospodarczej i kompetentną obsługę mieszkańców. W konsekwencji opowiadamy się za obligatoryjnym przekazywaniem z urzędów centralnych do gmin informacji o prognozach gospodarczych i finansowych oraz za wyprzedzają majątku gminnego służącego obrotowi gospodarczemu.
5. Wprowadzimy rozdział władzy wykonawczej od uchwałodawczej, zwiększenie operatywności wójtów wraz z ustanowieniem ich jednoosobowej odpowiedzialności.
6. Oczekujemy faktycznego rozdziału samorządu terytorialnego od administracji rządowej poprzez przeniesienie uprawnień do nadzoru nad samorządem z administracji rządowej na Urząd Prezydenta RP.

BEZPARTYJNY BLOK WSPIERANIA REFORM

Archiwum Partii Politycznych

nr Inw. ....

**WYGRAĆ
POWINNA
POLSKA**

Bezpartyjny Blok Wspierania Reform — to ruch społeczny złożony z ludzi pragnących w Rzeczypospolitej postawić na dobrobyt i demokrację.

Prezentujemy Państwu sylwetki 33 kandydatów na posłów i 3 kandydatów na senatorów z listy BBWR — osób nietuzinkowych, które dzięki swoim osiągnięciom zawodowym, postawie społecznej zdobyli zaufanie w swoich środowiskach. Są profesjonalistami o czystych rękach i sumieniach. Wybierzmy ich, a staną się niezawodnymi reprezentantami Państwa interesów i autentyczną gwarancją zmian, jakie muszą się w Polsce dokonać, nie w jakiejś nieprecyzowanej przyszłości, ale w najbliższych czterech latach.

Ludzie ci nie będą obiecywali „gruszek na wierzbie”, rajy szczęśliwości natychmiast, ale mamy sposób na to, aby każdy z nas żyjących na polskiej ziemi — tu i teraz — mógł wziąć los we własne ręce. Mamy na myśli powszechny udział w prywatyzacji majątku narodowego wszystkich obywateli przez wprowadzenie imiennego Kredytowego Bonu Inwestycyjnego o wartości 300 milionów złotych.

To nie mit i nie mzonki, to realna, konkretna propozycja dla każdego Polaka!

Przez 50 lat komunistycznego systemu byliśmy okradani i ubożeni przez niegospodarność i niekompetencję ówczesnych władz. Wygrzywali cwaniacy i karierowicze. W nieuczciwej grze wzajemnych preferencji zdobyli kapitał i dziś znowu chcą wzbogacić się naszym kosztem wykupując za grosze naszą wspólną własność. Sprzeciwiamy się temu stanowczo! Chcemy każdemu dać równą szansę!

Policzmy biorąc do ręki kartkę i ołówek. Za 300 milionów możemy otworzyć maleńki interesik lub kupić maleńkie mieszkanie, ale gdy połączymy na przykład w rodzinie, w grupie kolegów czy znajomych kwotę 3, 4, 5 lub 6 razy 300 milionów złotych, to wówczas możemy pomyśleć o całkowicie dużym przedsięwzięciu.

A trzeba tu podkreślić, że bon wartości 300 milionów złotych będzie mógł otrzymać każdy nie za darmo — to co dane darmo nie jest szanowane — ale na zasadzie nisko oprocentowanego kredytu spłacanego w ratach w ciągu 20 lat. Takiego imiennego bonu nie można byłoby sprzedać, ani kupić, podarować ani zapisać w spadku. Bon upoważniałby do nabycia gruntów, nieruchomości, maszyn i urządzeń oraz prywatyzowanych przedsiębiorstw państwowych lub ich akcji.

Teraz uwaga! Gdyby kredyt wzięło 27 milionów Polaków, to mogliby kupić majątek państwowy wart około 8 trylionów złotych. Według wstępnych szacunków Polska jest obecnie warta około 9 trylionów złotych.

BBWR stawia na pierwszym miejscu własność prywatną w myśl zasady, że nie można zbudować, stworzyć bogatego państwa przy biednym społeczeństwie. Dostatek w każdym domu — to dostatnia Polska! Innej drogi nie ma! Zatem spróbujmy wzbogacić się z BBWR-em, spróbujmy wzbogacić się uczciwie! Pomysł BBWR to strzał w dziesiątkę!

Jeśli do tego postawimy na uzdrowienie prawa, na stabilność przepisów podatkowych i zasad regulujących swobodę działalności gospodarczej co najmniej do 2000 roku, jeśli zagwarantujemy zniesienie od przyszłego roku antymotywacyjnego popiwku, to tego typu program w połączeniu z przedsiębiorczością Polaków doprowadzi do ograniczenia bezrobocia, stworzenia nowych miejsc pracy i powoli do dobrobytu. BBWR proponuje rzeczy konkretne i wymierne.

Przypomnijmy poprzedni Sejm i Senat zajmował się bardziej sobą, niż sprawami, które społeczeństwo im powierzyło. Uchwalono cały szereg niedobrych ustaw, nie potrafiąco wyłonić stabilnego rządu, wyposażonego w odpowiednie narzędzia do sprawnego kierowania gospodarką. Wydaje się, że właśnie pamięć o poprzednim Sejmie i Senacie powinna być wskazówką i zarazem ostrzeżeniem w nadchodzących wyborach. Jeżeli te wybory parlamentarne mają mieć jakikolwiek sens, celem i zadaniem musi być wybranie Sejmu i Senatu innego niż poprzedni. Przede wszystkim obie izby Parlamentu muszą być bardziej kompetentne, wybrani posłowie i senatorowie muszą mieć większe poczucie odpowiedzialności. Jednym słowem musimy wybrać ludzi z jednej strony lepiej przygotowanych do trudnej pracy legislacyjnej — potrzebne jest prawo a nie bezprawie — z drugiej rozsądnych, a po trzecie — mniej rozpolitykowanych. Polacy nie mogą dać się omamić posłom i senatorom, którzy się nie sprawdzili, albo posłom i senatorom, którzy postawili przed sobą cel bycia „zawodowymi” członkami Parlamentu.

Dość już afer i skandali w Parlamencie!

W nazbyt wielu partiach, nazbyt wiele starych twarzy, z reguły ludzi, którzy się nie sprawdzili!

Wybierzmy ludzi nowych, nie skompromitowanych politycznie! Te wybory powinny wyłonić Parlament zdolny sensownie rządzić Polską — ustanawiając rzeczywiste prawa. Stąd sądzimy, że wyborcy nie powinni dać się ponieść tym, którzy urządzają rewie mody i konkursy pomysłowości. Oto kilku polityków wsiada do transportu wiozącego pomoc dla umęczonego Sarajewa. Nie dojechali tam! Jeśli nie dotarli do celu, to nie warto wybierać ich do Sejmu, gdyż nie podążają ciężkiej pracy, jakiej wyborcy mają prawo oczekiwać od nich na Wiejskiej.

Nowy Sejm i Senat, które wybierzemy, przejmie Polskę w gorszym stanie, niż to było przed czterema laty. Musimy pamiętać o tych blisko trzech milionach bezrobotnych, o ostatnich podwyżkach cen węgla, co „zaowocuje” wzrostem opłat za prąd, wodę, ciepło, cement — jednym słowem wszystko to, co w bezpośredni sposób dotknie ludzi pracy.

Patrząc z tej perspektywy trzeba postawić w parlamentarnych wyborach na ludzi, którzy zagwarantują realny program. Taką gwarancją są osoby z listy Bezpartyjnego Bloku Wspierania Reform. Jeśli przekonałoby Państwa to nakłaniamy do postawienia krzyżyka przy jednym z nazwisk z naszej listy.

BWR — to strzał w dziesiątkę!

KANDYDACI DO SENATU

ANDRZEJ AJNENKIEL
HISTORYK — PROFESOR, Lat 62

Urodzony 21 lutego 1931 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Profesor — historyk. Jako 14-letni harcerz po wojnie był członkiem konspiracyjnych struktur niepodległościowych. Pracownik naukowy Archiwum Akt Nowych w Warszawie, Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk. W 1991 r. otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Od czerwca 1993 r. jest dyrektorem Wojskowego Instytutu Historycznego, członkiem Rady do Spraw Nauki przy Prezydencji Rzeczypospolitej, a także członkiem 10 rad naukowych. Jest znanym i uznanym autorytetem wielu książek i artykułów poświęconych historii najnowszej, a także badaniami nad dziejami parlamentaryzmu polskiego. Uczestniczył w wielu międzynarodowych konferencjach, miał wykłady w uczelniach i ośrodkach naukowych w Europie i Stanach Zjednoczonych. Jest członkiem Rady Ochrony Pamięci, Walki i Męczeństwa. Od 1961 r. był członkiem PZPR. W marcu 1968 r. wraz z grupą pracowników Instytutu Historii PAN wystąpił w obronie prześladowanych. W końcu lat 70. związał się z intelektualnym

kręgiem Konservatorium „Doświadczenie i Przyszłość”. Po powstaniu „Solidarności” wstąpił do Związku, a po wprowadzeniu stanu wojennego na znak protestu oddał legitymację partyjną. Pisząc w obiegu niezależnym koncentrował się na omawianiu „białych plam” głównie w stosunkach polsko-sowieckich. Aktywnie uczestniczył w pracach Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. W latach 80. przez 3 lata był prezesem Polskiego Towarzystwa Historycznego. W 1989 r. zostaje ekspertem Komisji Konstytucyjnej Senatu Rzeczypospolitej.

W Senacie chciałby skoncentrować się na reformie państwa, uznając to za punkt wyjścia do dalszych działań. Służyć pomocą przy tworzeniu Konstytucji Rzeczypospolitej.

***

JANUSZ DĄBROWSKI
ADWOKAT, Lat 68

Urodzony 16 grudnia 1925 roku w Górze Kalwarii. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Adwokat. Żołnierz Armii Krajowej w II Obwodzie „Głuszc” w 7 plutonie w Górze Kalwarii. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Jest członkiem Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej w kole warszawskim. Po wojnie pracował w prywatnych kancelariach notarialnych, a następnie od 1952 r. był doradcą prawnym ministerstw gospodarczych i przedsiębiorstw państwowych. W 1989 r. został powołany na przewodniczącego Społecznej Komisji Pojednawczej przy Ministrze Pracy i Polityki Socjalnej orzekającej w sprawach przywracania praw pracowniczych osobom pozbawionym zatrudnienia za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne. Od 1990 r. w dwóch kadencjach Sejmu i Senatu brał czynny udział w pracach legislacyjnych nad tworzeniem niektórych ustaw.

Od wielu lat sędzią Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatów, a od 1990 r. — przewodniczącym Głównego Sądu Łowieckiego.

Podążając członkiem Polskiej Unii Ekologicznej swoje zainteresowania skupia na uzdrowieniu środowiska przyrodniczego.

Senacie chciałby doprowadzić do jak najszybszego stworzenia systemu ulg podatkowych i kar, aby inwestowanie w Polsce w ochronę środowiska naturalnego było opłacalne dla wszystkich. Będzie opowiadał się za wprowadzeniem technologii ograniczających emisję szkodliwych pyłów i gazów do atmosfery, ochronę wody i gleb. Włączy się także aktywnie w ochronę zasobów zwierzyzny dla zapewnienia racjonalnej gospodarki leśnej i rolnej. Jest doświadczonym prawnikiem.

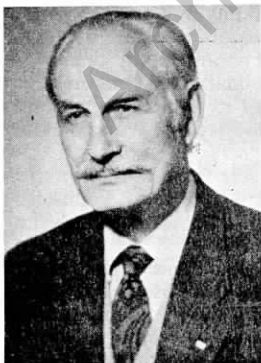
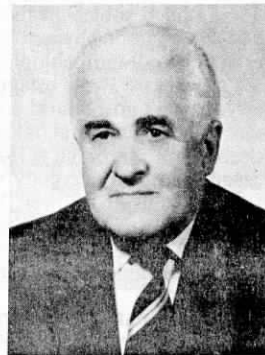
***

STANISŁAW WYGANOWSKI
URBANISTA, PREZYDENT WARSZAWY, Lat 74

Urodzony 7 grudnia 1919 roku w Warszawie. Doktor nauk ekonomicznych, urbanista. Uczestnik kampanii wrześniowej. W okresie okupacji w ruchu oporu — brał czynny udział w Akcji „Burza” w II Dywizji Piechoty Armii Krajowej.

Po wyzwoleniu w 1945 r. był współwłaścicielem Biura Technicznego. Od 1949 r. pracował w Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego, w Biurze Projektów, Pracowni Urbanistycznej, w Instytucie Urbanistyki i Architektury — pracownik naukowy. W 1968 r. został wybrany przez zarząd dyrektorem Instytutu Urbanistyki i Architektury. W 1972 r. zmuszony do ustąpienia ze stanowiska z zakazem pracy w macierzystej instytucji. Równoległe pracował jako wykładowca na Politechnice Warszawskiej i Politechnice Gdańskiej. W 1974 r. wyjechał na kontrakt do Algierii — pracował tam nad planem Algieru. Od 1980 r. zajmuje się pracą naukową w Instytucie Kształtowania Środowiska. Po ogłoszeniu stanu wojennego przechodzi na wcześniejszą emeryturę. Jako urbanista kontynuuje pracę w Towarzystwie Urbanistów Polskich. Jest honorowym członkiem Towarzystwa.

W NSZZ „Solidarność” działał od 1980 r. — w Komitecie Porozumiewawczym Instytutów Resortowych oraz Związków Twórczych. Po zwycięstwie „Solidarności” w wyborach 1989 uczestniczył w pracach Komitetów Obywatelskich. 25 czerwca

1990 r. Zgromadzenie Wyborcze Warszawy w głosowaniu tajnym powierza mu funkcję Prezydenta Warszawy — stolicy Rzeczypospolitej. Jest delegatem Polski do Stałej Konferencji Władz Lokalnych i Regionalnych (CLRAE) przy Radzie Europy, przewodniczącym Światowego Związku Miast Pokoju oraz przewodniczącym Rady Fundacji „Unia Metropolii Polskich”.

W Senacie chciałby przekazać swoje bogate doświadczenie w reformowaniu samorządów lokalnych, które powinny stanowić podstawę demokratycznych przemian w Rzeczypospolitej. Mógłby służyć swoim doświadczeniem w kształtowaniu urbanistycznego oblicza Polski.

KANDYDACI DO SEJMU

**JERZY EYSYMONTT, NR 1 NA LIŚCIE
EKONOMISTA, Lat 56**

Urodzony 26 czerwca 1937 roku w Łucku na Wołyniu. Absolwent Wydziału Ekonomicznego Uniwersytetu Warszawskiego. Minister — szef Centrali Urzędu Planowania w rządzie Jana Krzysztofa Bieleckiego i Jana Olszewskiego. Poseł na Sejm w poprzedniej kadencji.

Pisze sam o sobie: „Największym sukcesem było przeżycie sześciu lat Kazachstanu (1940-46), inaczej bowiem nie byłoby dalszego ciągu. Warszawę zobaczyłem po raz pierwszy jako 9-letni chłopiec w marcu 1946 roku i mieszkam tu stale od 1957...”

Za największe swoje osiągnięcie intelektualne uważa opracowanie systemowej analizy niewydolności gospodarki socjalizmu napisanej w Instytucie Planowania u schyłku lat siedemdziesiątych. Brał także udział w kilkuletnich dyskusjach w tak zwanej grupie Balcerowicza, z których w 1980 r. zrodził się radykalny projekt reformy gospodarczej. Za szczególny rodzaj przygody politycznej uznaje udział w grupach negocjacyjnych w roli doradcy Komisji Krajowej „Solidarności” 1981 r. Jako polityk największą treść przeżył gdy przyszło mu objąć stanowisko szefa Centralnego Urzędu Planowania — udało się z ludźmi znaleźć wspólny język. Do dziś jednak żałuje „grubej kreski” — wówczas można było zrobić rozsądną dekomunizację. Największy zawód polityczny to nie zbudowanie mocnej centroprawicowej partii umiaru, rozsądku, stanowczości. Był jednym z założycieli Porozumienia Centrum.

W nowym parlamencie pragnąłby pracować nad doskonaleniem prawa gospodarczego, a także przy kształtowaniu strategii gospodarczej — głównie przy rutynowych pracach nad budżetem i kontrolą jego realizacji. Jest zwolennikiem szybkiego powołania ministerstwa gospodarki, dokończenia przebudowy rządowej administracji gospodarczej oraz stworzeniem sprawniejszych powiązań między państwem, a przedsiębiorcami kształtującymi życie ekonomiczne.

★ ★ ★

**JOANNA FABISIAK, NR 2 NA LIŚCIE
NAUCZYCIEL AKADEMICKI, Lat 43**

Urodzona 7 lipca 1950 roku w Warszawie. Pracownik naukowy w Instytucie Języka i Kultury Polskiej dla Cudzoziemców „Polonicum” Uniwersytetu Warszawskiego. Od czasów studenckich związana z Kościołem Akademickim Św. Anny w Warszawie, a od 1978 r. organizatorka ruchu prorodzinnego „Akademicka Wspólnota Rodzin”. W latach 1981—84 była członkiem Prymasowskiej Rady Społecznej oraz współredaktorką miesięcznika „Młodzież Katolicka”. Od 1981 r. należy do NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warszawskiego. W czasie Wyborów parlamentarnych w 1989 r. gromadziła plakaty wyborcze z całego kraju — w rok później zorganizowała w Uniwersytecie Warszawskim wystawę „Plakat Wyborczy”.

Jest współzałożycielką i organizatorem Stowarzyszenia na Rzecz Poprawy Stosunków Międzyludzkich i Kultury Politycznej „Łazienki Królewskie”. Pracuje w komisjach samorządowej i spraw społecznych — od czerwca 1990 r. radna na warszawskim Zoliborzu, do dziś pełni funkcję Sekretarza Dzielnicy.

W pracy parlamentarnej chciałaby zająć się sprawami rodziny i samorządu terytorialnego. Za zadanie najważniejsze uważa wypracowanie pełnej prorodzinnnej polityki państwa, która doprowadziłaby do odbudowania wartości rodziny przy pełnej ochronie prawnej i ekonomicznej. Bezpieczna rodzina może istnieć tylko w bezpiecznym państwie, stąd popierać będzie wysiłki i starania dla umocnienia bezpieczeństwa wewnętrznego oraz zewnętrznego Polski. Obecnie wyzwaniem przed którym stoi Polska i Polacy to przezwyciężenie apatii, postanowienie na ludzką aktywność i rozwój lokalnej samorządności.

Urodził się 4 grudnia 1949 r. w Warszawie. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Minister w rządzie premier Hanny Suchockiej do spraw promocji przedsiębiorczości. Poseł na Sejm ostatniej kadencji z Polskiego Programu Gospodarczego.

Po studiach w 1975 roku zakłada przedsiębiorstwo produkujące sprzęt oświetleniowy.

W latach 1982-90 był dyrektorem firmy zagranicznej w Warszawie, zaś w latach 1990-92 ponownie zostaje współwłaścicielem prywatnego przedsiębiorstwa.

W 1974 r. zdobył tytuł samochodowego mistrza Polski, posiada kilkadziesiąt zastrzeżeń patentowych. Zapalony myśliwy — wieloletni działacz i członek Polskiego Związku Łowieckiego.

W przyszłym Sejmie zamierza nadal i konsekwentnie promować i umacniać znaczenie jakie sektor małych i średnich przedsiębiorstw odgrywa w rozwoju gospodarki Polski. Będzie chciał zgłosić projekt ustawy o małych i średnich przedsiębiorstwach, pakiet zmian legislacyjnych do obowiązującego dziś prawa gospodarczego.

Opowiada się za wprowadzeniem ulg inwestycyjnych, stworzeniem gwarancji kredytowych, chciałby uprościć proces przekazywania w prywatne ręce tak zwanego mienia niechcianego — obecnie państwowego lub komunalnego.

Zamierza wprowadzić w życie opracowany pod jego kierunkiem raport „Inwestowanie w przyszłość” poświęcony rozwojowi small businessu w Polsce, wspólnie ekspertami z 24 najbardziej rozwiniętych państw świata, Banku Światowego, Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju oraz UNIDO — agencji ONZ do spraw Rozwoju Przemysłowego.

★ ★ ★

**WIKTOR MIKUSIŃSKI NR 4 NA LIŚCIE
POLICJANT, Lat 47**

Urodzony 12 grudnia 1946 roku w Kamiennej Górze. Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Komendant Stołecznej Policji. W latach siedemdziesiątych funkcjonariusz MO w Komendzie Stołecznej. W 1981 r. uczestniczył w tworzeniu Komitetu Założycielskiego NSZZ Funkcjonariuszy MO. Ze służby w Milicji Obywatelskiej zwolniony w sierpniu 1981., zaś w lutym 1982 internowany w Białogórze i w Kielcach. Przez okres stanu wojennego aż do czerwcowych wyborów w 1989 pracował fizycznie oraz w podziemnych strukturach Wydawnictwa „Myśl” (introligator, kolporter, redaktor czasopism i książek). W tym okresie ściśle współpracował z „Solidarnością” Rolników Indywidualnych. Przy „okrągłym stole” był ze strony „Solidarności” w podzespolo do spraw rolnictwa. W latach 1989-90 działał w Komitecie Obywatelskim „Solidarność” na Żoliborzu, wybrany radnym tej gminy. Do resortu MSW wrócił w październiku 1990 r. Sam o sobie powiada, że ma doświadczenie policjanta i człowieka ściganego. W Sejmie chciałby zająć się szeroko rozumianym „programem bezpieczeństwa obywateli”. Za konieczne uważa doprowadzenie do zreformowania Policji oraz całego wymiaru sprawiedliwości — prokuratury, sądów, więziennictwa. Temu służyć powinna reforma prawa karnego i procesowego. Trzeba wreszcie w Polsce przywrócić pojęcia: porządny obywatel, dobry dom, dobra ulica, dobra dzielnica. Uważa, że tylko takie struktury, jak samorząd lokalny pozwolą odbudować sąsiedzkie więzi i staną się gwarancją bezpieczeństwa obywateli.

★ ★ ★

**DANUTA PIONTEK, NR 5 NA LIŚCIE
EKONOMISTKA, LAT 56**

Urodzona 24 maja 1937 roku w Warszawie. Ekonomistka. Założycielka i prezes pierwszego w Polsce Business Club, prezes Konwencji Przedsiębiorców, Handlowców i Producentów Rolnych (Federacja Przedsiębiorców). Jest wiceprezesem Europejskiej Federacji Organizacji Małej i Średniej Przedsiębiorczości, a także prezesem Konsorcjum Polskiego Budownictwa.

W wieku 18 lat — w latach 1956—61 była właścicielką pierwszej własnej firmy „bielizniarskiej”. Między 1962 a 1965 rokiem prezes Zespołu Artystów Plastików „Styl”. W kolejnych latach 1965—71 prowadziła własną firmę rzemieślniczą. Od 1971 do 1976 roku była na kontrakcie z „Polsersvisu” w Nigerii, będąc dyrektorem zespołu restauracyjno-hotelowego (budowa, wyposażenie, prowadzenie) oraz doradcą Gubernatora Stanu Kano do spraw Turystyki.

Po powrocie z Nigerii zdobywa kwalifikacje rolnicze i prowadzi gospodarstwo rolne. W latach 1972—92 jest właścicielką prywatnego butików. W latach 1983—93 założyła Przedsiębiorstwo Zagraniczne „Farmatex”, natomiast między 1988 a 1992 rokiem była pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Zagranicznego „Utima” (firma budowlana). W 1990 roku zarejestrowała spółkę „Contel” zajmującą się importem i eksportem. W 1989 roku założyła pierwszą w postkomunistycznej Europie międzynarodową organizację kobiecą „Soroptimist International”, będąc jej prezesem do 1992 roku. Jest współwłaścicielką i prezesem (od 1991) „Gazety Żoliborskiej”, a od 1993 r. współzałożycielką Fundacji dla dzieci i młodzieży: „Gniazdo” i „Pomoc”. Uczestniczy w pracach grupy G-24, jest organizatorką dorocznych zjazdów przedsiębiorców. Były w wieku 15 i 16 lat dwukrotną mistrzynią Polski Juniorek w wioślarstwie.

W pracy w Sejmie pragnęłaby poświęcić się sprawom legislacyjnym związanym z rozwojem przedsiębiorczości, reformą systemu bankowego (kredyty, gwarancje) oraz polityką celno-podatkową.

PAWEŁ MOCZYDŁOWSKI, NR 6 NA LIŚCIE
NAUKOWIEC, Lat 40

APP ISP PAN, 1.3/1, k. 35

Urodzony 8 września 1953 roku w Gostyninie. Absolwent Instytutu Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacyjnej Uniwersytetu Warszawskiego. Przez kilka lat był pracownikiem naukowym Instytutu. W 1987 r. obronił pracę doktorską z zakresu socjologii więzienia. Od kwietnia 1990 r. jest dyrektorem generalnym w Ministerstwie Sprawiedliwości i dyrektorem Centralnego Zarządu Zakładów Karnych. W 1992 r. otrzymał stopień pułkownika Służby Więziennej.

Jest współautorem książki „Protesty zbiorowe w zakładach karnych” wydanej przez norweski Instytut Socjologii Prawa oraz książki „The Hidden Life of Polish Prisons”, która ukazała się w 1992 r. nakładem Indiana University Press w Stanach Zjednoczonych. Jest także autorem wielu artykułów publikowanych w pismach fachowych w Polsce i za granicą.

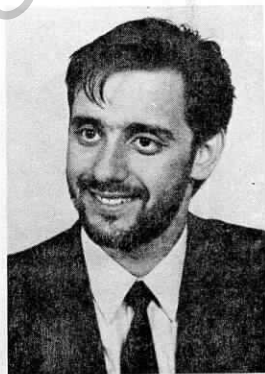
Od 1980 r. członek NSZZ „Solidarność”. Do partii politycznych nigdy nie należał. Jest członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Socjologicznego.

***

MAREK KISIŁOWSKI, NR 7 NA LIŚCIE
STUDENT, Lat 25

Urodzony 20 października 1968 roku w Warszawie. Student IV roku Wydziału Inżynierii Materiałowej Politechniki Warszawskiej, przewodniczący Samorządu Studentów Politechniki, prezes Stowarzyszenia Bratnia Pomoc, członek Senatu uczelni. Prowadzi Wspólnotę Ruchu „Światło — Życie” przy parafii na Stegnach. W 1992 roku został laureatem nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej za wkład pracy dla dobra Środowiska Akademickiego Uczelni. Od wielu lat interesuje się zagadnieniami z zakresu psychologii, socjologii, pedagogiki i wychowania młodzieży. W szkole średniej, w Liceum Stefana Batorego w Warszawie, pracował w zespole zajmującym się profilaktyką przeciwalkoholową w środowisku ludzi młodych.

W 1990 roku w wyborach samorządowych wybrany został członkiem Rady Gminy Warszawa-Mokotów, a swoje doświadczenia w pracy w organizacjach studenckich przeniósł do samorządu lokalnego zajmując się sprawami oświaty. Jest wiceprzewodniczącym Komisji Oświaty Rady Dzielnicy Mokotów. Wydelegowany został przez Forum Młodych Rzeczypospolitej Polskiej do kandydowania do Sejmu, gdzie pragnąłby nadal zajmować się sprawami ludzi młodych, w tym problemami reformy szkolnictwa i jego finansowania, opracowaniem ulg i preferencji dla uczącej się młodzieży oraz pozyskiwania środków ze źródeł pozabudżetowych na rozwój uczelni i prowadzenie działalności badawczej.

***

KRYSTYNA ANNA STRZAŁKOWSKA, NR 8 NA LIŚCIE
PRAWNIK, Lat 42

Urodzona 13 marca 1951 roku w Warszawie. Absolwentka Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Przez kilkanaście lat pracowała w Zakładzie Transportu Samochodowego, którego obecnie jest dyrektorem. Zajmowała się głównie sprawami pracodawca — pracownik.

Ukończyła kurs marketingu i zarządzania oraz techniki komputerowej. Wpisana na listę adwokatów.

Nigdy nie należała do żadnej partii.

W prowadzonym przez siebie przedsiębiorstwie stawia na fachowość, skuteczność w działaniu, dbałość o dobro firmy i pracowników. Trudniejsze decyzje konsultuje zawsze z załogą. Jest zwolenniczką nowoczesnego zarządzania przedsiębiorstwem.

W pracy parlamentarnej pragnie postawić na promowanie nowoczesnych metod zarządzania, skuteczność i kompetencję w rządzeniu państwem. To dla Polski szansa na odniesienie sukcesu gospodarczego i politycznego w zмирzaniu ku demokracji i gospodarce rynkowej.

117

Urodzona 15 października 1959 roku w Warszawie. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W czasie studiów w 1981 r. była członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Brała udział w strajku studenckim w lutym 1981 roku. Na Uniwersytecie, jako studentka-dziennikarka uczestniczyła w odsłonięciu pomnika Ofiar Poznańskiego Czerwca 1956 oraz w I Zjeździe NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

Współwłaścicielka sklepu przemysłowego na Pradze Północ. Matka czwórki dzieci: Wiktorii—8 lat, Antoniny—6, Edmunda—5 i Fryderyka—10 miesięcy. Mąż Lech Falandysz jest sekretarzem stanu w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej.

W pracy na forum Sejmu chciałaby zająć się sprawami porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli, przede wszystkim dzieci, młodzieży i kobiet. Zainteresowana jest także zagadnieniami edukacji, wychowania i rodziny. Sądzi, że mogłaby włączyć się w sprawy kobiet — te sprawy są dotychczas zaniebdywane i ignorowane przez polityków.

***

**WŁODZIMIERZ SŁOWIŃSKI, NR 10 NA LIŚCIE
DZIENNIKARZ, Lat 43**

Urodzony 24 stycznia 1950 roku w Warszawie. Dziennikarz pracujący w prasie warszawskiej pozbawiony prawa wykonywania zawodu w chwili wprowadzenia stanu wojennego. W latach 1989-90 był zastępcą kierownika Działu Politycznego „Gazety Wyborczej”, kierownikiem Działu Politycznego „Rzeczypospolitej” (1990) i redaktorem naczelnym Tygodnika Centrum (1991). Od roku jest prezesem „Ruchu” s.a., który staje się nowoczesną firmą handlowo-dystrybucyjną. Niebawem doprowadzi do pełnej komputeryzacji „Ruchu”, który zatrudnia 20 000 ludzi. Ponadto z „Ruchem” związanych jest ponad 100 000 osób. Kierowanie Zarządem Spółki Akcyjnej „Ruch” to współpraca z ponad 1000 wydawców, Urzędem Antymonopolowym, Ministerstwem Przekształceń Własnościowych, trzema centralnymi związkami i zróżnicowanymi środowiskami pracowniczymi. Propagując hasła pracy organicznej doprowadził do wzrostu wynagrodzeń, racjonalnego zatrudniania bez uciekania się do zwolnień z pracy. Zlikwidował zadłużenie i doprowadził do płacenia na bieżąco państwu podatków.

Za swój osobisty sukces uważa rzucenia palenia — palił 50—60 papierosów dziennie, dziś skutecznie przeprowadza denikotynizację w firmie.

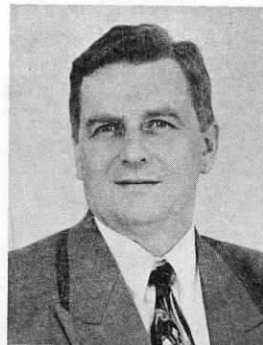
W Sejmie chciałby zająć się sprawami związanymi z prywatyzacją. Korzystając ze swoich doświadczeń prezesa skomercjalizowanej spółki Skarbu Państwa, chciałby szybko zlikwidować niedostatki legislacyjne i doprowadzić do podniesienia kwalifikacji urzędników zajmujących się prywatyzacją. Jest zwolennikiem szerokiego udziału pracowników w procesie prywatyzacji.

***

**KRZYSZTOF JERZY DYBIEC, NR 11 NA LIŚCIE
POLICJANT, Lat 44**

Urodzony 15 kwietnia 1949 roku w Warszawie. Absolwent Liceum imienia Tadeusza Reytana, studiował na Wydziale Chemii Uniwersytetu Warszawskiego. W 1972 r. podjął pracę w Milicji Obywatelskiej w Komendzie Dzielnicowej Warszawa-Mokotów. Pełnił funkcję inspektora w Wydziale Dochodzeniowym, a następnie był oficerem dyżurnym jednostki. Należał do PZPR, a w kwietniu 1981 r. został wybrany sekretarzem Podstawowej Organizacji Partyjnej w Komendzie Dzielnicowej MO na Mokotowie. W latach 1983-86 ukończył zaocznie Wyższą Szkołę Oficerską MO w Szczytnie, a następnie zaocznie studium magisterskie w Akademii Spraw Wewnętrznych (1986-89). W 1990 r. zostaje mianowany na stanowisko Komendanta Rejonowego Policji w Dzielnicy Praga-Północ. W ciągu trzech lat doprowadził do ograniczenia przestępczości o 40 procent i ta tendencja spadkowa utrzymuje się nadal.

W Sejmie chciałby zająć się problemami środowiska policyjnego pracując w komisjach administracji i spraw wewnętrznych oraz praworządności. Swoją pracą mógłby pomóc w usprawnieniu działalności Policji, poprawie skuteczności jej działania, nie zapominając o sytuacji socjalnej policjantów. Z drugiej strony potrzebna jest reforma procedury karnej usprawniająca współdziałanie Policji, Prokuratury i sądownictwa, aby było można wreszcie doprowadzić do autentycznej, a nie pozorowanej ochrony prawnej ludzi żyjących w Polsce, żeby mogli czuć się bezpiecznie we własnym domu i w swoim mieście.

**LEOPOLD BOGACKI, NR 12 NA LIŚCIE
LEKARZ, Lat 67**

Urodzony 14 listopada 1926 roku w Witowicach koło Miechowa. Doktor nauk medycznych. Zaprzysiężony żołnierz ZWZ-AK od maja 1941 do stycznia 1945; do 31 grudnia 1945 w oddziale dywersyjnym „Babinicz” 106 Dywizji Piechoty AK. W kwietniu 1945 uczestniczył w rozbiciu więzienia NKWD i UB w Miechowie, uwalniając więzionych tam Akowców. W 1946 r. za przynależność do AK aresztowany i więziony w UB Miechów i w więzieniu Montelupich w Krakowie.

Po studiach medycznych mając zakaz piastowania wyższych stanowisk przez 40 lat pracował jako lekarz pogotowia ratunkowego i w lecznictwie otwartym. Doskonalać umiejętności fachowe zrobił 3 specjalizacje: chorób wewnętrznych, zakaźnych i medycyny ogólnej oraz zdobył stopień naukowy. Opracował i opublikował prace naukowe bardzo przydatne mieszkańcom Warszawy.

Obecnie jest komendantem Okręgu Warszawskiego Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Inspektoratu „Maria”, prezesem Fundacji SZŻAK i Sekcji Ochrony Życia Dziecka.

Pracując na rzecz środowiska kombatanckiego zorganizował kilka społecznych przychodni lekarskich w Warszawie — przy Tureckiej, Malczewskiego, Chocimskiej. Prowadził szeroko zakrojoną akcję pomocy dla rodzin wielodzietnych i samotnych matek. Powołał do życia Ruch Pokoleń Żołnierzy AK, którego działalność godpodarcza pozwoliła stworzyć nowe miejsca pracy.

W przyszłym Sejmie chciałby pracować w komisjach zdrowia i polityki socjalnej proponując reformę obecnie istniejących struktur przez racjonalizację zatrudnienia w służbie zdrowia, lepszego wykorzystania istniejącej bazy szpitali oraz udostępnienia społeczeństwu placówek lecznictwa resortowego.

Pragnąłby także w sposób aktywny przyczynić się do znowelizowania ustawy o kombatantach oraz mieć wpływ na tworzenie godnych warunków życia ludziom starszym, rencistom, emerytom i osobom niepełnosprawnym. Będzie dążył do utworzenia Federacji umożliwiającej porozumienie wszystkich środowisk kombatanckich.

***

**BOGUSŁAW WÓJCIK, Nr 13 NA LIŚCIE
EKONOMISTA, Lat 58**

Urodzony 4 maja 1935 r. w Warszawie jest ekonomistą i dyplomowanym mistrzem w kilku zawodach technologii metalowych.

Od 1962 r. prowadzi rodzinną firmę „Technika medyczna” założoną przez ojca w 1949 r. Jako konstruktor i producent narzędzi medycznych, z których kilka opatentował wprowadził w lecznictwie narzędzia o wysokim standardzie, które również eksportował.

Od roku 1982 pełni funkcję Prezesa Izby Rzemieślniczej i Małej Przedsiębiorczej. W nowej siedzibie Izby, która została wybudowana z jego inicjatywy i przy dużym zaangażowaniu środowiska stworzył nowoczesne Centrum Doradztwa i Promocji Gospodarczej.

W roku 1989 został Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego 19. Światowego Kongresu Small Businessu, którego organizację w 1992 roku powierzono Polsce. Wzięło w nim udział 2400 uczestników z 61 krajów. Od roku 1992 pełni funkcję Prezydenta tego Kongresu (ISBC).

Jest autorem kilkudziesięciu artykułów i kilku opracowań poświęconych rozwojowi przedsiębiorczości, m.in. jest współautorem raportu o małych i średnich przedsiębiorstwach w Polsce pt.: „Inwestowanie w przyszłość”.

Jest członkiem Rady Doradców Międzynarodowego Stowarzyszenia Studentów Nauk Ekonomicznych i Handlowych — AIESEC i członkiem Prezydium Krajowej Izby Gospodarczej.

***

**ILONA BARADZIEJ-PARNAS, NR 14 NA LIŚCIE
NAUCZYCIEL, Lat 53**

Urodzona 2 marca 1940 r. w Warszawie. Absolwentka Wydziału Pedagogiki Uniwersytetu Warszawskiego. Posiada stopień specjalizacji zawodowej z organizacji i zarządzania. Nauczyciel z 30-letnim stażem — uczyła młodzież w szkole podstawowej, Zespole Szkół Mechanicznych, Szkole Przychodniowej.

Od 20 lat jest dyrektorem Młodzieżowego Domu Kultury na Mokotowie. Działa społecznie w Stowarzyszeniu Rady Polek, którego celem jest wszechstronna pomoc dzieciom, kobietom, rodzinom. Jest założycielką pierwszego terenowego oddziału Rady Polek w Szczawinie. Reaktywowała działalność Fundacji Instytutu Mokotowskiego Wszechstronnego Rozwoju Dzieci i Młodzieży, mającej 130-letnią tradycję.

Nigdy nie należała do żadnej partii politycznej. Na forum Sejmu chciałaby odpowiedzialnie uczestniczyć w ratowaniu poważnie zagrożonej oświaty. Fundacja młodego pokolenia Polaków ma olbrzymie znaczenie dla przyszłości narodu i państwa. „Im naród

bardziej oświecony, tym bardziej ceni tych, którzy oświatę przynoszą” dlatego trzeba dożyć do podniesienia w społeczeństwie autorytetu nauczycieli.

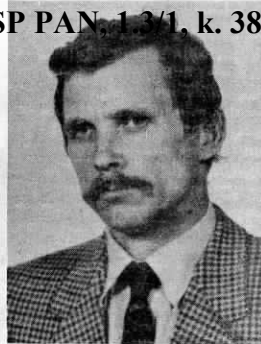
Urodzony 25 stycznia 1945 roku w Wilnie. Wykształcenie średnie ekonomiczne — absolwent średniej szkoły ekonomicznej. Pracownik Zakładów Mechanicznych „Ursus”.

W opozycji działał od 1978 roku. Był współorganizatorem NSZZ „Solidarność” w Ursusie i w Regionie Mazowsze. W stanie wojennym działał w podziemnych strukturach „Solidarności”. Internowany, kilkakrotnie aresztowany i skazany za działalność w strukturach nielegalnych.

Kierował podziemnym Radiem „Solidarność”.

W stanie wojennym jeden z organizatorów duszpasterstwa ludzi pracy w Ursusie, kursów samokształceniowych i Fundacji Pomocy Rodzinom Wieloletnim. W 1989 r. członek prezydium Komisji Fabrycznej NSZZ „Solidarność” w Ursusie. Inicjator i współzałożyciel BBWR w Ursusie.

W pracy Sejmu zamierza zająć się sytuacją bytową ludzi pracy, stworzeniem prawidłowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych i emerytalnych, zwalczaniem bezrobocia poprzez gospodarcze rozwiązania systemowe. Opowiada się za prawidłowo prowadzoną prywatyzacją.

***

TADEUSZ SZEWCZYK, NR 16 NA LIŚCIE
INŻYNIER, Lat 46

Urodzony 2 stycznia 1947 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Maszyn i Pojazdów Politechniki Warszawskiej.

W rok po studiach odbył praktykę w Fabryce „Volkswagen” w Wolfsburgu. Od 1970 r. prowadzi w Warszawie na Pradze autoryzowany serwis Volkswagen — Audi. Na początku lat osiemdziesiątych przebywał przez pół roku w Kanadzie zapoznając się z działalnością firm prywatnych w branży motoryzacyjnej. W latach 1988—92 był udziałowcem Spółki „TRADIMEX” zajmującej się eksportem wewnętrznym i Spółki „VESTA” BmbH Hannover — RFN. Od 1989 r. do chwili obecnej jest udziałowcem i członkiem zarządu Spółki „INTER-TEAM”. Obroty firm, w których posiada udziały wynoszą ponad 15 miliardów złotych miesięcznie.

Nie należał nigdy do żadnej partii politycznej — jest praktykującym katolikiem. Między 1974 — 80 był członkiem komisji egzaminacyjnej przy Izbie Rzemieślniczej, od 1973 r. należy do Polskiego Związku Łowieckiego, w którym pełni funkcję prezesa.

W 1991 r. był członkiem — założycielem Praskiej Izby Przemysłowo-Handlowej. W pracy na forum Sejmu pragnąłby zajmować się prawem ułatwiającym prowadzenie działalności gospodarczej na własny rachunek. Jest zwolennikiem prywatyzacji rozumianej dla każdego obywatela. Uważa, że należy podjąć walkę z bezrobociem poprzez pobudzenie inwestycji, zwłaszcza na szczeblu lokalnym. Chciałby doprowadzić do rozpoczęcia prac nad nową umową społeczną pomiędzy pracodawcą, a pracownikiem i związkami zawodowymi, by wszyscy byli współodpowiedzialni za wyniki finansowe przedsiębiorstwa, zakładu przemysłowego, firmy. Osobiście będzie prowadził starania nad wprowadzeniem nowej i sprawiedliwej ustawy emerytalno-rentowej. Zamierza dążyć do przywrócenia dobrego imienia „działaczowi społecznemu”.

***

ANTONI FIJAŁKOWSKI, NR 17 NA LIŚCIE
NAUCZYCIEL AKADEMICKI, Lat 55

Urodzony 26 lutego 1938 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej. Pracuje na Uczelni od 1958 r., obecnie jest starszym wykładowcą w Instytucie Podstaw Elektroniki Politechniki. Specjalizuje się w monopolistycznych układach scalonych, autor liczych opracowań dla przemysłu — w tym projekty Układów wprowadzone do masowej produkcji. Ceniony dydaktyk — wykłada także na studiach podyplomowych dla kadry przemysłu elektronicznego Warszawy. Współpracuje z Uniwersytetami Technicznymi w Danii i we Francji. Jest laureatem 3 nagród Ministra Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych oraz dydaktyki. W latach 1987—90 pełnił obowiązki prodziekana Wydziału Elektroniki. Wybierany członek Rady Wydziału Elektroniki oraz Senatu Politechniki przez kilka kadencji. W komisjach Senatu Uczelni rozwiązuje problemy dotyczące zasad działania uczelni w nowych warunkach ekonomicznych, zwłaszcza nowe zasady tworzenia i podziału budżetu. Wybrany także na kadencję 1993—96 Rady Wydziału Elektroniki i Senatu Politechniki Warszawskiej. Członek założyciel NSZZ „Solidarność” na Politechnice, delegat na wszystkie sejmiki mazowieckiej „Solidarności”, delegat na wszystkie Zjazdy Krajowe Związków, członek Prezydium Zjazdów I, II i III. W okresie stanu wojennego konstrukcja i wykonanie odbiorników dla osób w więzieniach oraz innych konstrukcji dla potrzeb podziemnej „Solidarności” przydatnych w wykrywaniu elektronicznego podsłuchu. Lubi narciarstwo i żeglarstwo — Jachtowy Kapitan Żegluga Bałtyckiej. Korzystając z własnych doświadczeń na forum Sejmu chce rozwiązywać problemy ekonomii i organizacji polskiego przemysłu oraz sprawy dotyczące rozwoju oświaty, szczególnie szkolnictwa wyższego.

Urodzona 21 października 1945 roku w Grójcu koło Warszawy. Absolwentka Wydziału Geografii Uniwersytetu Warszawskiego. W 1990 r. utworzyła własną i niezależną Fundację „Green Park” zajmującą się problemami ochrony środowiska naturalnego w Polsce. W ramach Fundacji zorganizowała również Biuro Studiów i Projektów Ochrony Ekologicznej. Od 1992 r. redaguje profesjonalny miesięcznik „Ekopartner”. Jest członkiem Rady Ekologicznej przy prezydencie Rzeczypospolitej. W 1993 r. została wyróżniona srebrnym medalem Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.

Jej dewizą życiową i przestaniem jest stwierdzenie, że „tylko w zdrowym środowisku żyje zdrowy człowiek”.

Uważa, że ogólnokrajowe problemy trzeba rozwiązywać z jednoczesnym uwzględnieniem spraw ekonomicznych, ochrony środowiska i polityki socjalnej.

W Sejmie będzie dążyła do tego, aby stworzony został taki ład prawny, w którym każdy z nas będzie płacił za faktyczne zużycie ciepłej i zimnej wody oraz ogrzewanie. Trzeba jak najszybciej wprowadzić porządek prawny zapewniający racjonalne gospodarowanie zasobami wodnymi, przeciwdziałającą jej marnotrawstwu. Przyczyni się to do poprawy jakości wody pitnej. Szybkiej regulacji prawnej wymaga także ochrona gleb przed skażeniem i zanieczyszczeniami. Za sprawę ważną uznaje opracowanie strategii państwa w kompleksowym rozwiązaniu problemu odpadów degradujących w zastraszający sposób środowisko. Polskie granice wymagają uszczelnienia przed towarami zagrażającymi rodzimemu środowisku oraz stworzenia barier celnych dla ochrony polskiego rolnictwa i przemysłu. Musi być również stworzony system testowania jakości towarów i usług w trosce o konsumenta.

★ ★ ★

**MARCIN ALBERT PRZYBYŁOWICZ, NR 19 NA LIŚCIE
INŻYNIER, Lat 55**

Urodzony 21 XI 1938 r. w Toruniu. Absolwent Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Pracownik naukowy Polskiej Akademii Nauk. W 1981 r. dyrektor naczelny Zakładu Budowy Aparatury Naukowej Unipan PAN. Działając w strukturze „Solidarności” PAN doprowadził do rozwiązania Zjednoczenia Zakładów Produkcyjnych PAN, typowej biurokratycznej organizacji w tamtym okresie. Internowany w Białoleczę.

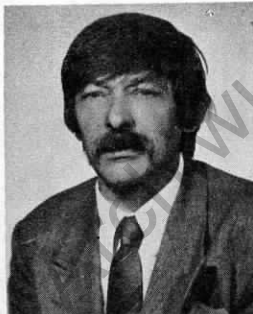
W stanie wojennym aż do 1988 r. organizował środowisko więźniów politycznych w duszpasterstwie byłych internowanych. Przewodził społecznemu ruchowi trzeźwości „Otrzeźwienie”, który propagował publiczne ślubowanie wstrzemięźliwości, pikietowanie sklepów monopolowych, za co był wielokrotnie aresztowany i skazany przez kolegia do spraw wykroczeń. W latach 1989 — 90 był ekspertem Komisji Krajowej „Solidarności” do spraw polityki społecznej oraz prywatyzacji. Związały ze środowiskiem opozycyjnym — Wola. Był współzałożycielem Porozumienia Centrum i wiceprezesem tej partii. W 1991 r. z listy PC wybrany do Sejmu. W listopadzie 1992 r. wystąpił z PC i z Klubu Parlamentarnego.

W Sejmie ostatniej kadencji był członkiem Komisji Przekształceń Własnościowych, przewodniczącym Podkomisji do spraw Powszechnej Prywatyzacji i posłem sprawozdawcą. Wchodził w skład Sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych — poseł sprawozdawca ratyfikacji układu o stowarzyszeniu Polski ze Wspólnotami Europejskimi. Przewodniczący Delegacji Parlamentu Rzeczypospolitej do spraw kontaktów z Parlamentem Europejskim. W pracy parlamentarnej w przyszłym Sejmie chciałby skoncentrować się na problemach powszechnej prywatyzacji i integracji europejskiej.

★ ★ ★

**ANDRZEJ JELEŃSKI, NR 20 NA LIŚCIE
DZIENNIKARZ, Lat 52**

Urodzony 21 lipca 1941 roku w Wilnie. Absolwent Wydziału Historii (archeolog) Uniwersytetu Warszawskiego. Dziennikarz Programu Pierwszego Polskiego Radia.

Z racji zawodu obecny przy wszystkich ważnych wydarzeniach politycznych i społecznych kraju. Do tej pory, choć żyje 52 lata, nie dał się namówić na przynależność do jakiegokolwiek partii politycznej. Trzykrotnie pozbawiony prawa wykonywania zawodu — po 1968, 1976 i 1981 roku. W 1980 r. zaangażował się w zakładanie Związku „Solidarność” w Polskim Radiu i Telewizji. Za działalność dziennikarską w okresie szesnastu miesięcy wolności — internowany w Białoleczę. W stanie wojennym aż do czerwca 1989 działał w strukturach podziemnej „Solidarności”. Czynnie wspierał Radio „Solidarność”, pracując fizycznie na budowach i w warsztatach. Dokumentował na taśmie magnetofonowej wszystkie ważne dla Polski wydarzenia. Kaseta z pogrzebu Księdza Jerzego zrobiona nielegalnie obiegła cały świat. Wraz z aktorami występował w kościołach w całej Polsce z koncertami upamiętniającymi najważniejsze narodowe rocznice.

Był korespondentem Sekcji Polskiego Radia BBC. Przed wyborami czerwca 1989 włączył się czynnie w kampanię wyborczą na rzecz „Solidarności”, prowadząc i redagując audycje radiowe. Po powrocie do Polskiego Radia jesienią 1989 z racji własnych doświadczeń życiowych uwrażliwiony na krzywdę ludzką, oprócz tematów politycznych podejmował drażliwe sprawy społeczne. Pokonując bariery, wraz ze słuchaczami Programu I Polskiego Radia, zdobył pieniądze i postawił dom dla pogrzelców na radomskiej wsi. W pracy parlamentarnej chciałby czynnie włączyć się w przemianę w Polsce — bogatym i rżutkim nie przeszkadzać, biednych, zagubionych wspierać! Opowiada się za państwem prawa i równymi szansami dla wszystkich. Przeciwdziałać aferom gospodarczym i rozkradaniu majątku narodowego. Dążyłby również do odbudowania dziennikarskiej niezależności i rangi zawodu.

Urodzony 18 maja 1918 roku w Łodzi. Absolwent Szkoły Podchorążych Piechoty w II Korpusie Wojska Polskiego generała Władysława Andersa, a także Państwowego Uniwersytetu w Rzymie, gdzie uzyskał tytuł „Dottore in Lettere e Filosofia” (kierunek podagogiczny). Nauczyciel akademicki tej uczelni, działacz Krajowej Rady Żołnierzy Września 1939 roku.

Po kapitulacji Armii „Polesie” w bitwie pod Kockiem przedostał się na Zachód Europy. Był więźniem Obozu Koncentracyjnego Dachau. Po wyzwoleniu obozu przez Aliantów w 1945 r. zaciągnął się do II Korpusu Wojska Polskiego we Włoszech. W Italii ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty i służył w garnizonie Rzym. Ożenił się z rzymską zasłużoną dla Polski. Powrócił do kraju w 1950 r. i pracował jako tłumacz języka włoskiego. Propaguje idee „Cywilizacji, Miłości i Postępu” w spółdzielczości, środowisku rzemieślniczym, sportowym, wśród pracowników oświaty.

W Sejmie, popierany przez kombatantów z Krajowej Rady Żołnierzy Września 1939, chciałby się zająć głęboką reformą ruchu kombatanckiego, doprowadzając do oczyszczenia go z niepowołanych elementów oraz uhonorowaniem ludzi autentycznie zasłużonych, a dotychczas niedocenianych, dyskryminowanych i prześladowanych. Rada stawia sobie za cel ustanowienie tytułu honorowego „Weteran Września 1939”, na wzór tych, jakimi uhonorowano bohaterów Powstań 1831 i 1863. W imieniu Rady czyniłby starania o odnowę Izby Pamięci Narodowej w kraju i poza granicami. Włączyłby się aktywnie w kształtowanie postaw moralnych, obywatelskich i patriotycznych młodego pokolenia Polaków.

★ ★ ★

**ANDRZEJ ADAM STĘPNIEWSKI, NR 22 NA LIŚCIE
EKONOMISTA, Lat 51**

Urodzony 21 lipca 1942 roku w Skierniewicach. Absolwent Wydziału Handlu w Szkole Głównej Planowania i Statystyki oraz Wydziału Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego. Do 1982 r. projektant systemów organizacyjnych, wspieranych komputerami. Obecnie współwłaściciel i prezes firmy budującej najtańsze domy w Polsce. Prowadzi polsko-białoruską firmę w Grodnie, współpracuje z Fundacją Pomoc Polakom na Wschodzie. Jest działaczem samorządowym na warszawskim Mokotowie. Nigdy nie należał do żadnej partii politycznej, działał natomiast w opozycji wspomagając Komitet Obrony Robotników, współpracował z Towarzystwem Kursów Naukowych oraz Wydawnictwem „Nowa”. W 1980 r. założył Związek „Solidarność” w Przedsiębiorstwie UNITECH oraz włączył się w organizowanie Szkoły Samorządów Robotniczych. W stanie wojennym zwolniony z pracy był robotnikiem w piekarni i działał w podziemnych strukturach „Solidarności”. W 1988 r. rozpoczął działalność gospodarczą na własny rachunek. Jako radny w samorządzie lokalnym Mokotowa doprowadził do zrealizowania

na osiedlu Służew wielu potrzebnych inwestycji i punktów usługowych. Obecnie będąc nieetatowym członkiem Zarządu Gminy Mokotów przyczynił się do zlikwidowania kryzysu finansowego i uczestniczył w tworzeniu nowego programu rozwoju dzielnicy. Jest założycielem i prezesem Związku Pracodawców Warszawy i Mokotowa oraz inicjatorem powołania Mokotowskiego Sejmiku na rzecz Kultury, Rady Bezpieczeństwa, Służby Opieki Społecznej i Mokotowskiej Agencji Rozwoju.

Pracując w Sejmie chciałby zająć się reformą administracji państwa z ukierunkowaniem na jak największe uprawnienia dla samorządów lokalnych. Jest zwolennikiem szybkiego uwłaszczenia mieszkań i lokali użytkowych oraz powszechnej prywatyzacji i inicjatyw lokalnych. Pragnąłby także zająć się poprawą bezpieczeństwa publicznego i walką z przestępczością gospodarczą.

★ ★ ★

**MAREK DOBROWOLSKI, NR 23 NA LIŚCIE
PRAWNIK, Lat 32**

Urodzony 1 marca 1961 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Obecnie jest sędzią w V Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego Warszawa Mokotów. Jeden z założycieli i członek Zarządu Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół VI Liceum Ogólnokształcącego imienia Tadeusza Reytana w Warszawie. Nigdy nie należał do żadnej partii politycznej. Oprócz spraw społeczno-politycznych zainteresowany jest problematyką sportową — aktywny członek Komisji organizacyjno-prawnej Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

W Sejmie chciałby zająć się problemami reformy państwa ze szczególnym skoncentrowaniem się na roli i pozycji władzy sądowiczej, myśląc o poprawie skuteczności prawa i poszczególnych organów wymiaru sprawiedliwości wszystkich szczebli. Prawo musi być przestrzegane z jednej strony przez odpowiednie struktury państwa, a z drugiej — przez samych obywateli. Innym problemem wymagającym szybkiego załatwienia jest uszczelnienie polskich granic oraz bardziej skuteczne ściąganie cła i podatków.

Nie zapominając o polskim prawie i prawodawstwie przydatny byłby przy uzdrawianiu sytuacji rodzimego sportu i kultury fizycznej — temu miałyby służyć szybko uchwalona przez Parlament właściwa ustawa o kulturze fizycznej.

GRAŻYNA MARIA MELANOWICZ, NR 24 NA LIŚCIE NAUKOWIEC, Lat 44

Urodzona 26 lutego 1949 roku w Warszawie. Absolwentka Wydziału Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Doktor Nauk Politycznych. Była pracownikiem naukowym i dydaktycznym kilku stołecznych uczelni, między innymi adiunktem w Akademii Sztuk Pięknych. Przez kilka lat przebywała w Japonii. W grudniu 1990 r. rozpoczęła pracę w stołecznym samorządzie zostając rzecznikiem Prezydenta Warszawy. Obecnie kieruje referatem prasowym Urzędu Miasta Warszawy.

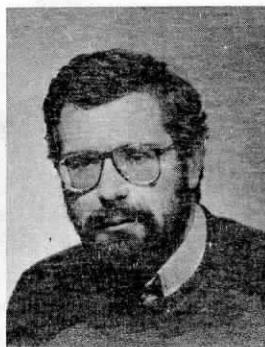
Ze strony matki pochodzi z rodziny Łepkowskich. Jest prawniczką Antoniego, który z Paryża udał się do Turcji razem z Adamem Mickiewiczem, aby wesprzeć formowanie Legionów Polskich; wnuczką Jana — zmarłego w Stambule wybitnego polonijnego działacza.

Do tradycji niepodległościowych nawiązał ojciec Bronisław Wróblewski — adwokat, obrońca Warszawy 1939 roku, uczestnik Powstania Warszawskiego.

Grażyna Maria Melanowicz nie należała i nie należy do żadnej partii politycznej. Jest niezależna. Uważa, że rozwój i miejsce naszego kraju w świecie zależy przede wszystkim od wykształcenia i zdrowia Polaków oraz rangi nauki i kultury. Tymi sprawami chciałaby zajmować się w Sejmie.

***

WIESŁAW KRZYWIŃSKI, NR 25 NA LIŚCIE PRYWATNY PRZEDSIĘBIORCA, Lat 47

Urodzony 7 czerwca 1946 roku w Olsztynie. Wykształcenie wyższe — niepełne — studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Jest jednym ze współników spółki, która zbudowała i prowadzi Klub Tenisowy w Parku Skaryszewskim w Warszawie. Jest członkiem Zarządu Klubu nadzorując działalność bieżącą.

W 1973 roku pracował w dziale reklamy Teatru na Powiślu i był dziennikarzem „Dziennika Ludowego” oraz Wydawnictw Naczelnej Organizacji Technicznej.

W latach 1973-76 zbudował i prowadził piekarnię w Wolborzu, w województwie piotrkowskim. Potem przez dwa lata do 1978 r. kierował zakładem gastronomicznym w Zgierzu koło Łodzi. W latach 1978-84 agent sklepu przemysłowego w Warszawie. Lata następne 1984-89 poświęcił na prowadzenie akwizycji handlowej w Polsce i za granicą na zlecenie partnera z Zachodu. W pracy Sejmu chciałby zająć się tworzeniem prawa dla sprawnego funkcjonowania w Polsce małych przedsiębiorstw.

Nigdy nie należał do żadnej partii politycznej.

***

HENRYK PAWŁOWSKI, NR 27 NA LIŚCIE INŻYNIER, Lat 45

Urodzony 23 VII 1948 r. w Zielonej Górze. Absolwent Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie — inżynier budownictwa lądowego, doktor nauk technicznych. Jest rzeczoznawcą technicznym Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, biegłym Sądu Wojewódzkiego w Warszawie.

Od 1990 r. jest szefem Wojskowej Inspekcji Architektoniczno-Budowlanej Garnizonu Stołecznego, w stopniu pułkownika. Jest rzeczoznawcą zagadnień technicznych priorytetowych budów w kraju. Opracował ponad 150 ekspertyz, orzeczeń i opinii dotyczących zabezpieczenia konstrukcji i obiektów zagrożonych awarią. Za pracę doktorską z zakresu konstrukcji żelbetonowych wyróżniony nagrodą Ministra Obrony Narodowej. Społecznie pełni funkcję zastępcy sekretarza Warszawskiego Oddziału Związku Inżynierów i Techników Budownictwa.

Nigdy nie należał do żadnej partii politycznej.

Uznaje i przestrzega wartości zawartej w słowach perfekcja zawodowa.

W pracy parlamentarnej pragnąłby zająć się rozwojem budownictwa mieszkaniowego i ochroną przed dekapitalizacją istniejących zasobów mieszkaniowych.

**ANDRZEJ KOBEL, NR 28 NA LIŚCIE
INŻYNIER, Lat 47**

Urodzony 1 maja 1946 roku w Kamieniu Pomorskim. Absolwent Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego — Akademii Rolniczej w Warszawie. Wspólnie z żoną prowadzi gospodarstwo ogrodnicze w Warszawie, specjalizując się w produkcji materiału roślinnego „in vitro” we własnym Laboratorium Kultur Tkankowych. Gospodarstwo odnosi sukcesy w rozmnażaniu nowych gatunków roślin ozdobnych i krzewów owocowych. Opracował i wprowadził do produkcji metody rozmnażania roślin jagodowych nowych odmian.

W 1989 r. rozpoczął aktywną pracę w Komitecie Obywatelskim „Solidarność” Osiedla Zacisze. W wyborach samorządowych w 1990 r. wybrany radnym Dzielnicy-Gminy Praga Północ. Obecnie jest przewodniczącym Rady Dzielnicy. W 1991 r. był jednym z założycieli Praskiej Izby Przemysłowo-Handlowej pełniąc po dzień dzisiejszy funkcję prezesa. Jest również prezesem Oddziału Praskiego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci.

W Sejmie chciałby zajmować się prawną ochroną własności prywatnej. Jest za szybkim przekazaniem mieszkań i lokali użytkowych w ręce ich obecnych najemców. Na forum Parlamentu pragnąłby zająć się problemami samorządów lokalnych. Będzie dążył do ostatecznego rozdzielenia kompetencji administracji rządowej i terenowej. Uważa za konieczne szybkie przekazanie środków finansowych do rad osiedli, sołectw i gmin. W trosce o budżet państwa za sprawę priorytetową uważa uszczelnienie granic, wyeliminowanie przemytu i niekontrolowanego obrotu towarami.

***

**KAZIMIERZ L. MAY, NR 29 NA LIŚCIE
LEKARZ, Lat 61**

Urodzony 31 lipca 1932 roku w Warszawie — Warszawiak w piątym pokoleniu. Doktor medycyny. Adiunkt w Instytucie Gruźlicy i Chorób Płuc mogący pochwalić się 30-letnim dorobkiem w pracy zawodowej w placówkach medycznych Stolicy. Specjalista chorób wewnętrznych, alergologii i chorób płuc, ma za sobą 4 lata pracy w zagranicznych placówkach naukowo-leczniczych. Współpracownik wielu ośrodków zagranicznych — zna cztery języki: angielski, niemiecki, hiszpański, francuski — autor blisko 100 fachowych medycznych publikacji.

Od 1980 roku członek Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”. Radny Gminy Warszawa-Śródmieście aktywnie uczestniczący w pracach komisji zdrowia i opieki społecznej oraz gospodarczej.

W pracy na forum Sejmu będzie zwolennikiem szybkiej i głębokiej reformy systemu opieki zdrowotnej w Polsce, opowiadając się za wprowadzeniem ubezpieczeń, reformą szpitalnictwa i utworzeniem instytucji lekarza domowego. Pragnąłby również działać nad ustawą antykorupcyjną i usprawnieniem urzędów celnych, a także doprowadzić do zniesienia podatku od najniższych emerytur. Kompetencja urzędników musi być bezwarunkowo w Polsce przestrzegana — stanowiska poniżej ministra i jego pierwszego zastępcy nie mogą być uzależnione od powiązań partyjnych i grupowych. Opowiada się za zlikwidowaniem bezrobocia i racjonalną prywatyzacją.

***

**DARIUSZ STOKOWSKI, NR 30 NA LIŚCIE
INŻYNIER, Lat 42**

Urodzony 7 grudnia 1951 r. w Warszawie. Absolwent Politechniki Warszawskiej — inżynier automatyk. Od 1979 r. właściciel zakładu rzemieślniczego. Związany jest z samorządem gospodarczym Warszawy — jest podstarszym Cechu Elektryków, członkiem Rady Wolskiej Izby Przemysłowo-Handlowej i Zarządu Unii Gospodarczej. Współzałożyciel „Stowarzyszenia Gospodarczego” i Stowarzyszenia „Przedsiębiorczość Polska”.

W Sejmie chciałby zająć się problemami prywatyzacji i reprivatyzacji, które powinny być przeprowadzone w sposób sprawiedliwy, uczciwy i nie krzywdzący nikogo.

Uważa, że bogactwem Polski jest pomysłowość Polaków i państwo musi zrobić wszystko, aby stworzone zostały warunki do promowania ludzi zdolnych i przedsiębiorczych.

Opowiada się za uzdrowieniem polskiej telekomunikacji. Bez rozwiązania jej problemów nie uda się przekształcić Polski w nowoczesny, dynamiczny rozwijający się kraj.

Stąd telekomunikacja musi znaleźć się pod kontrolą państwa i być uznana za jedną z strategicznych dziedzin naszej gospodarki.

**ANDRZEJ ZIEMOWIT FILIPKOWSKI, NR 31 NA LIŚCIE
NAUKOWIEC, Lat 62**

Urodzony 27 stycznia 1931 r. w Łodzi. Absolwent Wydziału Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego. Doktor fizyki — pracownik naukowy Instytutu Badań Jądrowych, obecnie Instytutu Problemów Jądrowych. Pracował w zespole uczonych tej miary co profesorowie Marian Danysz i Jerzy Pniewski, którzy wpisali osiągnięcia polskiej fizyki do światowego, cywilizacyjnego dorobku. Obecnie doktor Andrzej Filipkowski wraz z zespołem przygotowuje nowe eksperymenty z zakresu fizyki jądrowej.

Jest założycielem i aktywnym działaczem Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków, niosąc pomoc ludziom chorym na cukrzycę. Opracował broszury, które uczą jak żyć z tą nieuleczalną chorobą.

Nie należał nigdy do żadnej partii politycznej, jest członkiem NSZZ „Solidarność”.

Jako poseł chciałby bronić interesów ludzi niepełnosprawnych i przewlekle chorych.

Uważa, że należy im się, jak w każdym cywilizowanym społeczeństwie specjalna troska ze strony państwa. Oczekują oni zagwarantowania pewnego minimum bezpieczeństwa

socjalnego. W pracy parlamentarnej pragnąłby również promować sprawę nauki i środowiska naukowego. Dalsze utrzymywanie nakładów na naukę i badania naukowe w wysokości 0,7 procent dochodu narodowego grozi Polsce, że stanie się krajem biednym, eksploatowanym i wykorzystywanym przez państwa bogate, jedynie jako miejsce taniej siły roboczej.

★ ★ ★

**ZYGMUNT MACIEJEWSKI, NR 32 NA LIŚCIE
INŻYNIER, Lat 56**

Urodzony 30 marca 1937 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Doktor nauk technicznych. Pracował w Instytucie Energetyki i państwowej Dyspozycji Mocy. Obecnie jest docentem i kieruje Zakładem Bilansowania Energii w Centrum Podstawowych Problemów Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią w Polskiej Akademii Nauk. Jest znanym działaczem społecznym Spółdzielni Mieszkaniowej „Osiedle Młodych” — był m.in. przewodniczącym Rady Osiedla, a także wiceprzewodniczącym Rady Nadzorczej. W wyborach samorządowych 1990 r. wybrany radnym na Pradze Południe z rekomendacji Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”. Równocześnie jest delegatem do Sejmiku Samorządowego województwa warszawskiego.

Nie był i nie jest członkiem żadnej partii politycznej.

W pracy parlamentarnej pragnąłby zająć się sprawami makroekonomicznymi, koncentrując się na problemach polityki energetycznej państwa oraz ochrony środowiska naturalnego. Uważa, że dochód narodowy Polski jest wciąż niewspółmiernie mały przy olbrzymiej energochłonności produkcji, w porównaniu z rozwiniętymi państwami świata zachodniego. Stan środowiska naturalnego w niektórych regionach kraju osiągnął już poziom katastrofy ekologicznej. Tymczasem świadomość społeczna w możliwościach efektywnego użytkowania energii w powiązaniu z ochroną środowiska — jest znikoma. Dla rozwiązania tych problemów należałoby powołać Narodową Agencję Poszanowania Energii — Polsce potrzebny jest spójny program racjonalnego użytkowania energii i paliw (legislacja, finansowanie, organizacja, a także edukacja społeczeństwa). Mając doświadczenie mógłby służyć pomocą w rozwiązaniu problemów samorządu terytorialnego na forum Sejmu.

★ ★ ★

**JANUSZ BYLIŃSKI, NR 33 NA LIŚCIE
ROLNIK, Lat 41**

Urodzony 10 marca 1952 roku w Zakrocymiu. Ukończył Wydział Ogrodnictwa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego — Akademii Rolniczej w Warszawie. Od 1976 do 1990 r. prowadził wspólnie z bratem 9-hektarowe gospodarstwo ogrodnicze w Zakrocymiu. Już w latach siedemdziesiątych stawał w obronie ochrony prawnej gruntów rolnych. Działal społecznie w Ośrodku Apostolstwa Trzeźwości Ojców Kapucynów w Zakrocymiu. Współorganizował Agencję Handlowo-Usługową łamiąc monopol skupu płodów. W 1980 r. działał na rzecz powstania NSZZ RI „Solidarność”. W stanie wojennym organizował pomoc internowanym, więzionym i ich rodzinom. Działal w duszpasterstwie rolników swojej diecezji i na forum ogólnopolskim. Był jednym z założycieli Tymczasowej Rady Rolników „Solidarność” w Zakrocymiu. W 1992 r. — jednym z inicjatorów pierwszych ogólnopolskich katolickich dożynek na Jasnej Górze.

W 1989 r. wybrany został posłem X kadencji Sejmu z listy Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”. Przewodniczył Sejmowej Komisji Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Od września 1990 do stycznia 1991 r. był ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. W 1991 r. przewodniczył Radzie Rozwoju Wsi przy prezesie Rady Ministrów — przyspieszono wówczas o pół roku mechanizmy chroniące rodzimych producentów poprzez odwieszenie taryfy celnej. Od marca 1992 do lipca 1993 r. był podsekretarzem stanu

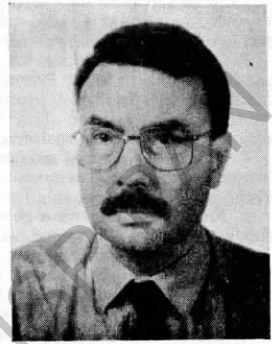

w resorcie rolnictwa, kierując następnie przez kilka miesięcy ministerstwem. Z funkcji tej sam zrezygnował nie chcąc firmować polityki rolnej, której nie akceptował.

W pracy parlamentarnej chciałby się zająć sprawami rolnictwa i środowiska wiejskiego, systemowymi rozwiązaniami wpływającymi na stabilizację produkcji płodów rolnych oraz stabilizację cen artykułów rolnych. Opowiada się za przestrzeganiem zasad porządku publicznego i sprawiedliwością społeczną.

★ ★ ★

JACEK SZYMANDERSKI, NR 34 NA LIŚCIE NAUKOWIEC, Lat 48

Urodzony 21 marca 1945 roku w Radomiu. Absolwent Wydziału Filozoficznego (socjolog) Uniwersytetu Warszawskiego. Pracownik naukowy Instytutu Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk (1968-74), następnie w latach 1974-89 Instytutu Historii PAN (historia najnowsza).

Od 1990 roku do chwili obecnej dyrektor Ośrodka Badania Opinii Publicznej. Poseł na Sejm w latach 1989-91 — był wiceprzewodniczącym Sejmowej Komisji Obrony Narodowej, członkiem Komisji Kultury i Środków przekazu, a także reprezentował Parlament w North Atlantic Assebly.

W 1980 r. współorganizator i członek zarządu mazowieckiej „Solidarności”, delegat na I zjazd Związku „Solidarności” (1981). Internowany za działalność związkową. W latach 1982-85 zaangażowany w działalność opozycyjną, zaś w latach 1986-88 współtwórca Ruchu „Wolność i Pokój”. Między rokiem 1988 a 1991 — rzecznik prasowy i dyrektor biura NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność” oraz współtwórca Polskiego Stronnictwa Ludowego „Solidarność”. W okresie PRL nie należał do żadnej partii politycznej.

W latach 1992-93 członek Partii Chrześcijańskich Demokratów. Wchodzi w skład Europejskiej Ligi Współpracy Gospodarczej, jest wiceprzewodniczącym Rady do spraw Mediów przy Prezydencie Rzeczypospolitej, a także członkiem Europejskiego Stowarzyszenia Badaczy Opinii Publicznej.

SZANOWNY WYBORCO ZAPAMIĘTAJ!

WYBIERAJĄC POSŁA:

W lokalu wyborczym otrzymasz książeczkę do głosowania, nasi kandydaci znajdować się będą na stronie z napisem **Lista numer 10** i dopiskiem: **Komitet Wyborczy BBWR**.

Aby Twój głos był ważny w całej Książeczce do głosowania postaw **znak x** przy wybranym nazwisku Kandydata, w krateczce po lewej stronie jego nazwiska. Ufamy, że to nazwisko — godne Twojego zaufania, wybierzesz z listy nr 10.

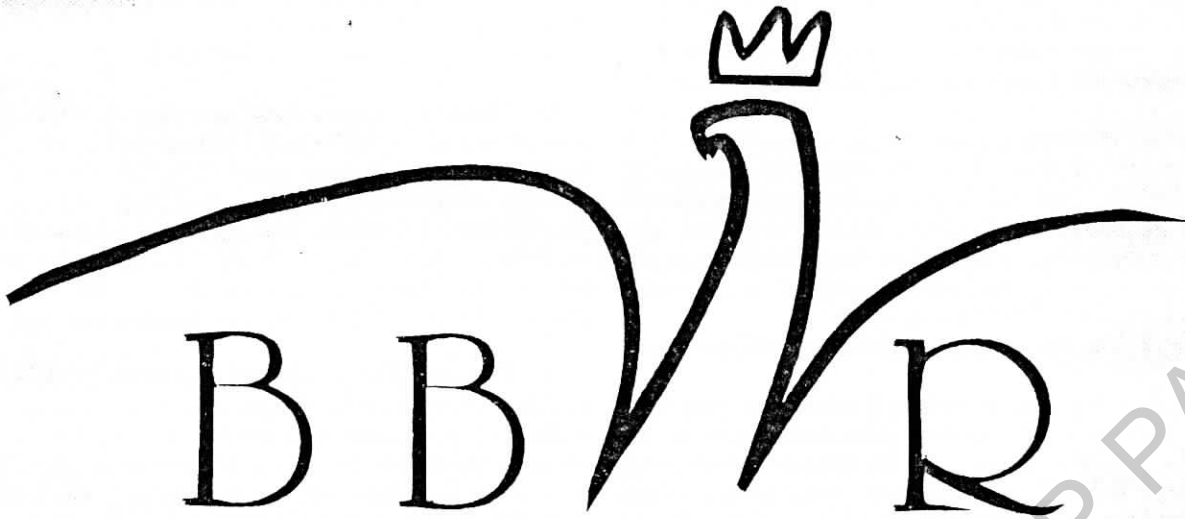
WYBIERAJĄC SENATORA:

Inaczej niż przy wybieraniu posła, możesz postawić co najwyżej trzy krzyżyki w trzech krateczkach przy trzech kandydatach. Na liście wyborczej do Senatu przy nazwiskach naszych Kandydatów odnajdziesz dopisek: **Komitet Wyborczy BBWR**

BBWR TO STRZAŁ W 10!

BEZPARTYJNY BLOK WSPIERANIA REFORM zobowiązuje się do:

1. **Reformy państwa.** Wprowadzenia systemu prezydencko-parlamentarnego, opartego na wyborze prezydenta w powszechnym głosowaniu i parlamentu według większościowej ordynacji. Konstytucyjnego zagwarantowania Karty Praw Obywatelskich, rozdzielenia władzy prawodawczej od wykonawczej, poszerzenia uprawnień wykonawczego rządu. Wprowadzenie obowiązku sprawdzania czy osoba obejmująca ważne stanowisko państwowe nie może być przedmiotem szantażu i zagrożenia dla państwa. **Państwo musi być zrozumiałe, demokratyczne i skuteczne.**
2. **Dostosowanie administracji do gospodarki rynkowej.** Likwidacji pozostałości ministerstw gałęziowych i utworzenia ministerstwa gospodarki. Ustanowienie organów wykonawczych Skarbu Państwa. Ograniczenie licencjonowania działalności gospodarczej, prowadzenia publicznego przetargu jako podstawowej formy przyznawania koncesji, dokonywania zakupów i sprzedaży majątku publicznego. Wprowadzenie konkursu jako sposobu naboru i awansu pracowników administracji publicznej. Skutecznej walki z korupcją. **Administracja musi być skuteczna, uczciwa i niewielka.**
3. **Wzmocnienie roli małych społeczności.** Nowelizacji ustaw samorządowych. Wyraźnego rozdzielenia kompetencji administracji rządowej i samorządowej. Przemieszczenia w dół kompetencji w zarządzaniu państwem oraz przekazywania części uprawnień z gmin do sołectw, osiedli i dzielnic. Wprowadzania podziału wpływów z podatków dochodowych na trzy części: budżetów lokalnych, regionalnych i budżetu centralnego, co ułatwi podejmowanie racjonalnych decyzji, bo odpowiedzialność musi być poparta środkami. **Czego potrzeba ludziom najlepiej widać społeczności lokalne.**
4. **Poprawy porządku publicznego.** Podjęcia radykalnych działań na rzecz poprawy stanu i prestiżu wymiaru sprawiedliwości. Zwiększenia odpowiedzialności za zobowiązania prywatne i wobec państwa, w tym skuteczniejszego poboru podatków i cel. Przeglądu przepisów dla przyspieszenia i zobiektywizowania decyzji administracyjnych. **Porządek i rzetelność to podstawy dobrego samopoczucia.**
5. **Budowy partnerstwa w gospodarce.** Promowania zgodnej współpracy sił zaangażowanych w gospodarce. Dążenia do ugody władz państwa, reprezentacji pracodawców, rolników i pracobiorców wokół decyzji o strategicznym znaczeniu dla kraju czy regionu. Stworzenia możliwości prawnych dla systemu umów regulującą w przedsiębiorstwach współdziałanie pracodawców, pracobiorców i ich organizacji. Promowanie na szczeblu lokalnym porozumienia samorządów: terytorialnego, gospodarczego, zawodowego i organizacji o charakterze samorządowym. **W zgodzie i partnerstwie siła.**
6. **Skutecznej walki z bezrobociem.** Zwiększenia pomocy dla obszarów szczególnie zagrożonych bezrobociem, m.in. poprzez referencje dla przedsiębiorstw tworzących miejsca pracy. Utworzenia na obszarach o strukturalnym bezrobociu specjalnych sfer ekonomicznych o szczególnych rozwiązaniach podatkowych i instytucjonalnych. Podjęcia wysiłków dla szerszego włączenia bezrobotnych w systemy zdobywania nowych kwalifikacji i doradzania prac dla społeczności lokalnych, przy jednoczesnym ograniczaniu możliwości pobierania zasiłków przez osoby nierzetelne. Nawiązania współpracy państwa z przedsiębiorcami pracobiorcami na rzecz aktywizacji lokalnych rynków pracy. **Bezrobocie jest tragedią osobistą i społeczną zatem musimy je wspólnie zwalczać.**
7. **Reformy ubezpieczeń społecznych.** Oddzielenia ubezpieczenia emerytalnego od zdrowotnego. Podziału składek pomiędzy pracodawcę i pracobiorcę. Wprowadzenie dla emerytów indywidualnych kont; wysokość emerytur czy rent zależna będzie od ich stanu. Wzniesienia Kas Chorych — wpłacane do nich składki będą „procentować” i współfinansować podstawową opiekę zdrowotną; umożliwi to budowę publicznej opieki zdrowotnej opartej na zasa/dzie powszechnej dostępności do usług medycznych, finansowanej ze środków lokalnych, regionalnych i Kas Chorych. Stopniowej prywatyzacji służby zdrowia. Umożliwienia udziału obywateli w kosztach wynagrodzenia na obecnym poziomie. **Emerytury i poziom ochrony zdrowia muszą być coraz bardziej niezależne od aktualnej sytuacji budżetu państwa.**
8. **Upowszechnienia prywatyzacji.** Ustanowienia dwudziestoletniego Imiennego Kredytowego Banku Inwestycyjnego o wartości 300 mln zł o niskim oprocentowaniu. Otrzymać go będzie mógł każdy dorosły obywatel. Bon upoważni go do zakupu w trybie przetargu publicznego majątku państwowego objętego prywatyzacją. **Konsekwentnej kontynuacji innych ścieżek prywatyzacji. Prywatyzacja musi dać szansę wszystkim przedsiębiorczym.**
9. **Stopniowej poprawy sytuacji mieszkaniowej.** Prywatyzacji państwowych zasobów mieszkań i terenów budowlanych m.in. przez wykorzystanie Imiennego Kredytowego Bonu Inwestycyjnego. Stworzenia systemu prawno-finansowego dla budownictwa komunalnego dostarczającego mieszkań o skromnym standardzie i umiarkowanym czynszu. Rozwoju rynku mieszkań. **Mieszkań dla wszystkich nie będzie jutro, ale muszą być pojutrze.**
10. **Dostosowanie wsi do nowych warunków.** Stworzenie warunków dla udziału producentów rolnych w prywatyzacji przemysłu rolno spożywczego — zrównania ich uprawnień w tym zakresie z przywilejami załóg pracowniczych. Wdrożenia programu rozwoju przedsiębiorczości wiejskiej wspierającego projekty w produkcji handlu i usług pod warunkiem wniesienia określonego wkładu własnego. Promocja rozwoju instytucji rynku rolnego. **Rolnik powinien móc zmienić zawód bez zmiany miejsca zamieszkania.**
11. **Wsparcia przedsiębiorczości.** Wprowadzenie polityki i systemu instytucji publicznego wsparcia dla prywatnej przedsiębiorczości, w tym rzemiosła, na który nałożą się: ustawa o małym i średnim przedsiębiorstwie oraz instytucja świadcząca pomoc techniczną, doradczą i organizacyjną małym i średnim firmom. **Pomagając przedsiębiorstwom pomagasz sobie.**
12. **Promocji polskich produktów.** Energetycznego zabiegania o ułatwienia handlowe w kraju byłego ZSRR i poprawę dostępu do rynku EWG. Utworzenia funduszu gwarancyjnego dla transakcji na rynkach trudnych, szczególnie wschodnich. Ścigania nieuczciwej konkurencji w postaci dumpingu i przemytu. Znoszenia cel na maszyny, urządzenia i surowce nie wytwarzane w Polsce. **Państwo musi wspierać swoich eksporterów.**
13. **Skutecznej ochrony własności prawnej.** Wyliminowania przepisów w różny sposób traktujących różne rodzaje własności. Ograniczenia możliwości wyłączenia do ściśle zdefiniowanych przypadków ważnych względów publicznych i jedynie za odskądowaniem zgodnym z wartością rynkową. Definitywnego rozstrzygnięcia, po publicznej debacie, zasad reprivatyzacji. **Właściciel nie może się bać, że państwo zabierze mu własność.**
14. **Stabilizacji regul gospodarowania.** Zagwarantowania w latach 1994-2000 stabilności najważniejszych przepisów podatkowych, celnych, regulujących swobodę działalności gospodarczej oraz prawa o spółkach. Nie zwiększaniu w tym okresie liczby podatków i ich maksymalnych stawek. Zagwarantowania wymiennalności złotej co najmniej w zakresie transakcji bieżących. **Przyszłość może i musi być przewidywalna.**
15. **Dalszego umacniania pieniądza.** Wprowadzenia nowych zasad projektowania i uchwalania budżetu, wzorowanych na gospodarkach rynkowych. Stopniowej redukcji deficytu budżetowego Zaproponowania reprezentacjom pracodawców i rolników porozumienia w sprawie budżetu na 1994 r. i lata następne, które pozwoli szybciej obniżyć inflację. Stworzenia warunków dla rychłej denominacji. **Twardy złoty jest najlepszym fundamentem rozwoju.**
16. **Dalszej reformy sektora finansowego.** Prywatyzacji banków państwowych. Eliminowania czynników i praktyk nadmiernie porażających kredyty bankowe. Przyspieszenia rozwoju instytucji średnio i długoterminowego kredytu, w tym kas komunalnych. Restrukturyzacji BGZ i banków spółdzielczych w celu stworzenia z nich silnego finansowo, nowoczesnego i niezależnego systemu. **Rozwój wymaga sprawnych banków.**
17. **Ożywienia inwestycji.** Wprowadzenia ulg dla inwestorów, szczególnie w regionach strukturalnego bezrobocia. Opracowania strategii inwestycji publicznych. Skoncentrowania ich na modernizacji i rozbudowie infrastruktury, w tym na wsi. Powołania instytucji d/s rozwoju infrastruktury. **Bez inwestycji nie będzie rozwoju.**
18. **Ochrony interesów konsumentów.** Dalszego ograniczenia monopolii, w tym państwowych. Zwalczenia złąm producentów. Ograniczenia barier importowych do poziomu gwarantującego zdrową konkurencję na rynku krajowym. **Najlepszą ochroną konsumenta stanowi konkurencja.**
19. **Poprawy stanu oświaty i nauki.** Stopniowego zwiększania wydatków na edukację publiczną przy jednoczesnej jej reformie: zwiększeniu wynagrodzeń, ale też wymagań odnośnie poziomu zawodowego i nakładu pracy nauczycieli szkolnych i akademickich, dostosowanie programu do nowych potrzeb, racjonalizacji sieci szkół i placówek naukowych. Sprzyjania rozwojowi prywatnego szkolnictwa. Systematycznego zwiększania nakładów na badania naukowe i tworzenia warunków dla zwiększenia udziału źródeł prywatnych w ich finansowaniu. **Bez lepszego wykształcenia nie sprostały wyzwaniom przyszłości.**
20. **Popierania polskiej twórczości.** Stworzenia mechanizmów, w tym finansowych promujących rodzimą kulturę. Wzmocnienia ustawowej ochrony własności intelektualnej. Wzmocnienia ochrony dziedzictwa kulturowego. **Polacy nie mogą przestać mówić po polsku.**
21. **Energetycznej ochrony środowiska naturalnego.** Podjęcia realizacji polityki ekologicznej państwa uchwalonej przez Sejm w 1991 r. Wdrożenia programów wychowania młodego pokolenia w duchu poszanowania przyrody. **Srodowisko musimy oddać dzieciom w stanie lepszym niż dzisiejszy.**

TEZY PROGRAMOWE

BEZPARTYJNY BLOK WSPIERANIA REFORM ZOBOWIĄDUJE SIĘ DO:

1. Reformy państwa. Wprowadzenia systemu prezydencko-parlamentarnego, opartego na wyborze prezydenta w powszechnym głosowaniu i parlamentu według większościowej ordynacji. Konstytucyjnego zagwarantowania Karty Praw Obywatelskich. Rozdzielenia władzy prawodawczej od wykonawczej. Poszerzenia uprawnień wykonawczych rządu. Wprowadzenia obowiązku sprawdzania, że osoba obejmująca ważne stanowisko państwowe nie może być przedmiotem szantażu i zagrożenia dla państwa.

Państwo musi być zrozumiałe, demokratyczne i skuteczne.

2. Dostosowania administracji do gospodarki rynkowej. Likwidacji pozostałości ministerstw gałęziowych i utworzenia ministerstwa gospodarki. Ustanowienia organów wykonawczych skarbu państwa. Ograniczenia licencjonowania działalności gospodarczej. Wprowadzenia publicznego przetargu jako podstawowej formy przyznawania koncesji, dokonywania zakupów i sprzedaży majątku publicznego. Wprowadzenia konkursu jako sposobu naboru i awansu pracowników administracji publicznej. Skutecznej walki z korupcją.

Administracja musi być skuteczna, uczciwa i niewielka.

3. Wzmocnienia roli małych społeczności. Nowelizacji ustaw samorządowych. Wyrażnego rozdziału kompetencji administracji rządowej i samorządowej. Przemieszczenia „w dół” kompetencji w zarządzaniu państwem oraz przekazania części uprawnień z gmin do sołectw, osiedli i dzielnic. Wprowadzenia podziału wpływów z podatków dochodowych na trzy części: budżetów lokalnych, regionalnych i budżetu centralnego, co ułatwi podejmowanie racjonalnych decyzji, bo odpowiedzialność musi być poparta środkami. *Czego potrzeba ludziom, najlepiej wiedzą społeczności lokalne.*

4. Poprawy porządku publicznego. Podjęcia radykalnych działań na rzecz poprawy stanu i prestiżu wymiaru sprawiedliwości. Zwiększenia odpowiedzialności za zobowiązania prywatne i wobec państwa, w tym skuteczniejszego poboru podatków i ceł.

Przeglądu przepisów dla przyspieszenia i zobiektywizowa-

nia decyzji administracyjnych.

Porządek i rzetelność to podstawy dobrego samopoczucia.

5. Budowy partnerstwa w gospodarce. Promowania zgodnej współpracy sił zaangażowanych w gospodarce. Dążenia do ugody władz państwa, reprezentacji pracodawców, rolników i pracobiorców wokół decyzji o strategicznym znaczeniu dla kraju czy regionu. Stworzenia możliwości prawnych dla systemu umów regulujących w przedsiębiorstwach współdziałanie pracodawców, pracobiorców i ich organizacji. Promowania na szczeblu lokalnym porozumienia samorządów: terytorialnego, gospodarczego, zawodowego i organizacji o charakterze samorządowym.

W ugodzie i w partnerstwie siła.

6. Skuteczniejszej walki z bezrobociem. Zwiększenia pomocy dla obszarów szczególnie zagrożonych bezrobociem, m.in. poprzez preferencje dla przedsiębiorstw tworzących miejsca pracy. Utworzenia na obszarach o strukturalnym bezrobociu specjalnych stref ekonomicznych o szczególnych rozwiązaniach podatkowych i instytucjonalnych. Podjęcia wysiłków dla szerszego włączenia bezrobotnych w systemy zdobywania nowych kwalifikacji i doraźnych prac dla społeczności lokalnych, przy jednoczesnym ograniczeniu możliwości pobierania zasiłku przez osoby nierzetelne. Nawiązania współpracy państwa z przedsiębiorcami i pracobiorcami na rzecz aktywizacji lokalnych rynków pracy.

Bezrobocie jest tragedią osobistą i społeczną, zatem musimy je wspólnie zwalczać.

7. Reformy ubezpieczeń społecznych. Oddzielenia ubezpieczenia emerytalnego od zdrowotnego. Podziału składek pomiędzy pracodawcę i pracobiorcę. Wprowadzenia dla przyszłych emerytów indywidualnych kont; wysokość emerytur czy rent zależna będzie od ich stanu. Wznowienia Kas Chorych; wpłacane do nich składki będą „procentować” i współfinansować podstawową opiekę zdrowotną; umożliwi to budowę publicznej opieki zdrowotnej opartej na zasadzie powszechnej dostępności do usług medycznych, finansowanej ze środków lokalnych, regionalnych i Kas Chorych. Stopniowej prywatyzacji placówek służby zdrowia.

Umożliwienia zawierania dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych i zdrowotnych w samorządnych funduszach. Utrzy-

mania udziału obowiązkowych składek w kosztach wynagrodzenia na obecnym poziomie.

Emerytury i poziom ochrony zdrowia muszą być coraz bardziej niezależne od aktualnej sytuacji budżetu państwa.

8. Upowszechnienia prywatyzacji. Ustanowienia dwudziestoletniego Imiennego Kredytowego Bonu Inwestycyjnego o wartości 300 mln zł i niskim oprocentowaniu. Otrzymać go będzie mógł każdy dorosły obywatel. Bon upoważni go do zakupu w trybie przetargu publicznego majątku państwowego objętego prywatyzacją. Konsekwentnej kontynuacji innych ścieżek prywatyzacji.
Prywatyzacja musi dać szansę wszystkim przedsiębiorcom.

9. Stopniowej poprawy sytuacji mieszkaniowej. Prywatyzacji państwowych zasobów mieszkań i terenów budowlanych, m.in. przez wykorzystanie Imiennego Kredytowego Bonu Inwestycyjnego. Stworzenia systemu prawno-finansowego dla budownictwa komunalnego dostarczającego mieszkań o skromnym standardzie i umiarkowanym czynszu. Rozwoju rynku mieszkań.
Mieszkań dla wszystkich nie będzie jutro, ale muszą być pojutrze.

10. Dostosowania wsi do nowych warunków. Stworzenia warunków dla udziału producentów rolnych w prywatyzacji przemysłu rolno-spożywczego, zrównania ich uprawnień w tym zakresie z przywilejami załóg pracowniczych. Wdrożenia programu rozwoju przedsiębiorczości wiejskiej wspierającego projekty w produkcji, handlu i usługach, pod warunkiem wniesienia określonego wkładu własnego. Promocji rozwoju instytucji rynku rolnego.
Rolnik powinien móc zmienić zawód bez zmiany miejsca zamieszkania.

11. Wsparcia przedsiębiorczości. Wprowadzenia polityki systemu instytucji publicznego wsparcia dla prywatnej przedsiębiorczości, w tym rzemiosła, na który złożą się: ustawa o małym i średnim przedsiębiorstwie, fundusz ubezpieczenia kredytów dla nowych i małych przedsiębiorstw oraz instytucja świadcząca pomoc techniczną, doradczą i organizacyjną małym i średnim firmom.
Pomagając przedsiębiorcom, pomagamy sobie.

12. Promocji polskich produktów. Energicznego zabiegania o ułatwienia handlowe w krajach byłego ZSRR i poprawę dostępu do rynku EWG. Utworzenia funduszu gwarancyjnego dla transakcji na rynkach trudnych, szczególnie wschodnich. Ścigania nieuczciwej konkurencji w postaci dumpingu i przemytu. Znoszenia ceł na maszyny, urządzenia i surowce nie wytwarzane w Polsce.
Państwo musi wspierać swoich eksporterów.

13. Skuteczniejszej ochrony własności prywatnej. Wylimitowania przepisów w różny sposób traktujących różne rodzaje własności. Ograniczenia możliwości wywłaszczenia do ściśle zdefiniowanych przypadków i ważnych względów publicznych jedynie za odszkodowaniem zgodnym z wartością rynkową. Definitywnego rozstrzygnięcia, po publicznej debacie, zasad reprivatyzacji.
Właściciel nie może się bać, że państwo zabierze mu własność.

14. Stabilizacji regul gospodarowania. Zagwarantowania w latach 1994-2000 stabilności najważniejszych przepisów podatkowych, celnych regulujących swobodę działalności gospodarczej oraz prawa handlowego i prawa o spółkach. Niezwiększanie w tym okresie liczby podatków i ich maksymalnych stawek. Zagwarantowania wymienia-

ności złotego co najmniej w zakresie transakcji bieżących. Zniesienia w 1994 r. „popiwku”.

Przyszłość może i musi być przewidywalna.

15. Dalszego umacniania pieniądza. Wprowadzenia nowych zasad projektowania i uchwalania budżetu wzorowanych na gospodarkach rynkowych. Stopniowej redukcji deficytu budżetowego. Zaproponowania reprezentacjom pracodawców i rolników porozumienia w sprawie budżetu na 1994 r. i lata następne, które pozwoli szybciej obniżyć inflację. Stworzenia warunków dla rychłej denominacji.
Twardy złoty jest najlepszym fundamentem rozwoju.

16. Dalszej reformy sektora finansowego. Prywatyzacji banków państwowych. Eliminowania czynników i praktyk nadmiernie podrażających kredyty bankowe. Przyspieszenia rozwoju instytucji średnio i długoterminowego kredytu, w tym kas komunalnych. Restrukturyzacji BGZ i banków spółdzielczych w celu stworzenia z nich silnego finansowo, nowoczesnego i niezależnego systemu. Dostosowania kredytów obrotowych i skupowych do specyfiki produkcji rolnej.
Rozwój wymaga sprawnych banków.

17. Ożywienia inwestycji. Wprowadzenia ulg dla inwestorów, szczególnie w regionach strukturalnego bezrobocia: Opracowania strategii inwestycji publicznych. Skoncentrowania ich na modernizacji i rozbudowie infrastruktury, w tym na wsi. Powołania instytucji do spraw rozwoju infrastruktury.
Bez inwestycji nie będzie rozwoju.

18. Ochrony interesów konsumentów. Dalszego ograniczania monopoli, w tym państwowych. Zwalczania zμών producentów. Ograniczania barier importowych do poziomu gwarantującego zdrową konkurencję na rynku krajowym.
Najlepszą ochroną konsumenta stanowi konkurencja.

19. Poprawy stanu oświaty i nauki. Stopniowego zwiększania wydatków na edukację publiczną przy jednoczesnej jej reformie. Zwiększenia wynagrodzeń, ale też wymagań odnośnie poziomu zawodowego i nakładu pracy nauczycieli szkolnych i akademickich, dostosowania programów do nowych potrzeb, racjonalizacji sieci szkół i placówek naukowych. Sprzyjania rozwojowi prywatnego szkolnictwa. Systematycznego zwiększania nakładów na badania naukowe i tworzenia warunków dla zwiększenia udziału źródeł prywatnych w ich finansowaniu.
Bez lepszego wykształcenia nie sprostamy wyzwaniom przyszłości.

20. Popierania polskiej twórczości. Stworzenia mechanizmów, w tym finansowych, promujących rodzimą kulturę. Wzmocnienia ustawowej ochrony własności intelektualnej. Wzmocnienia ochrony dziedzictwa kulturowego.
Polacy nie mogą przestać mówić po polsku.

21. Energicznej ochrony środowiska naturalnego. Podjęcia realizacji polityki ekologicznej państwa, uchwalonej przez Sejm w 1991 roku. Wdrożenia programów wychowania młodego pokolenia w duchu poszanowania przyrody.
Środowisko musimy oddać dzieciom w stanie lepszym niż dzisiaj.